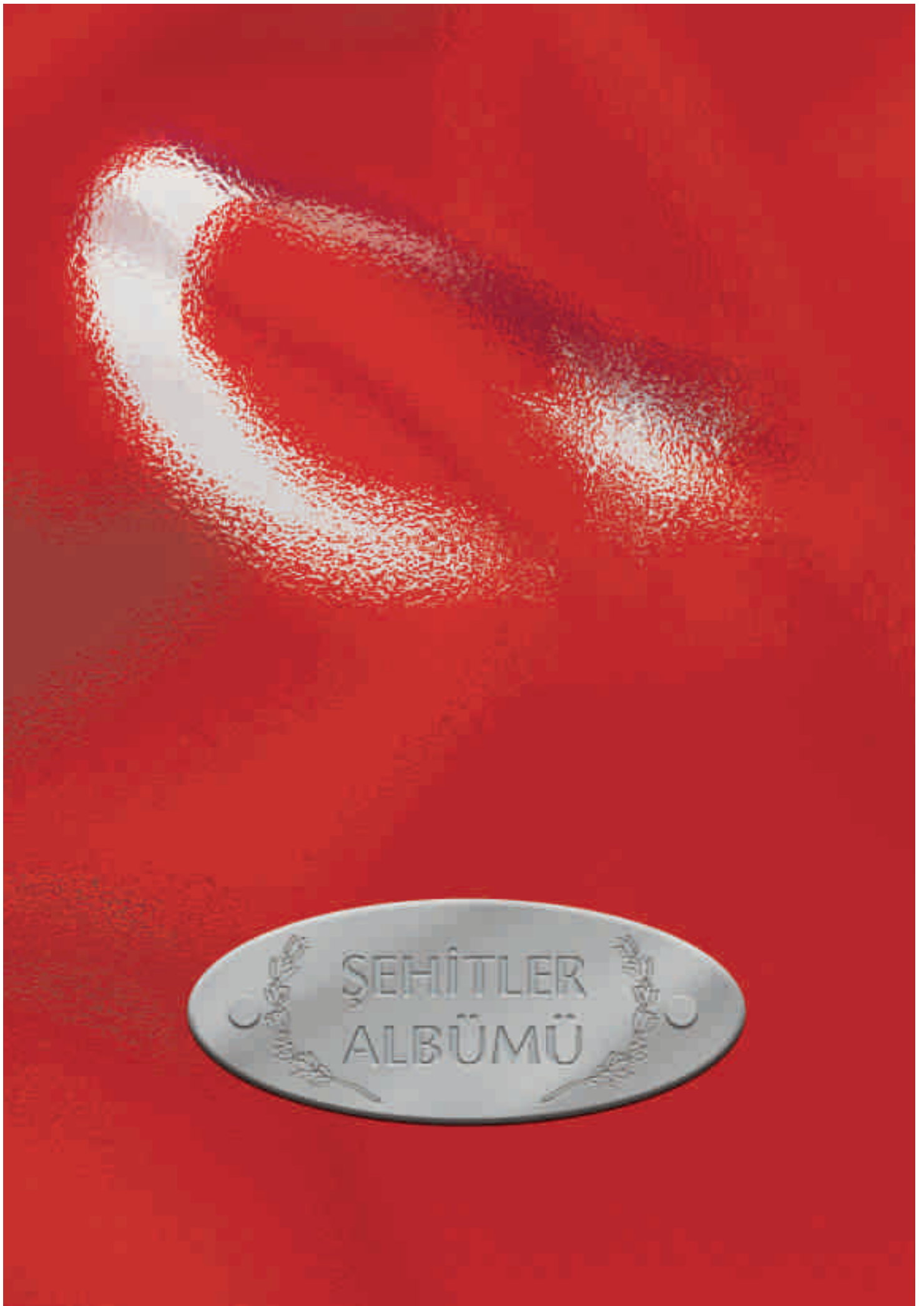

Bu albüm, Nevşehir Anadolu İmam Hatip ve İmam Hatip Lisesi öncülüğünde Nevşehir Belediyesi'nin katkılarıyla hazırlanmıştır.

İmtiyaz sahibi:

Osman Kılıç
(Okul Müdürü)

Yayın Sorumluları:

Nermin Yüksel
Senem Aydoğan

Yayın Kurulu:

Tuğba Özdemir
Emel Akpınar
M. Berat Tural
Orhan Babaoğlu

Araştırma Ekibi:

Rabia Yeni
Ela Çetin
Mustafa Eren
Elif Çatak
Gökhan Çakal
Numan Avdatek
Betül Ören
Betül Avşar
Yasin Yücel

Mart 2006 / NEVŞEHİR

UYUM AJANS

Tel: (0 312) 229 39 72 • Faks: (0 312) 229 31 07
www.uyumajans.com.tr

MUSTAFA KEMAL ATATÜRK

İSTİKLÂL MARŞI

Korkma! Sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak,
O benim milletimin yıldızıdır parlayacak;
O benimdir, o benim milletimindir ancak!

Çatma, kurban olayım çehreni ey nazlı hilâl.
Kahraman ırkıma bir gül... Ne bu şiddet bu celâl?
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helâl;
Hakkıdır, Hakk'a tapan, milletimin istiklâl.

Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış, şaşarım!
Kükremiş sel gibiyim; bendimi çiğner, aşarım;
Yırtarım dağları, enginlere sığmam taşarım.

Garb'ın âfâkını sarmışsa çelik zırhlı duvar;
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imanı boğar,
“Medeniyet!” dediğin tek dişi kalmış canavar?

Arkadaş! Yurdumu alçaklara uğratma sakın;
Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın,
Doğacaktır sana va'dettiği günler Hakk'ın...
Kim bilir, belki yarın... belki yarından da yakın.

Bastığın yerleri “toprak” diyerek geçme, tanı!
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı.
Sen şehid oğlusun, incitme, yazıktır, atanı;
Verme, dünyâları alsan da, bu cennet vatanı

Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki fedâ?
Şühedâ fişkırarak toprağı sıksan, şühedâ?
Cânı cânânı, bütün varımı alsın da Hudâ,
Etmesin tek vatanımdan beni dünyâda cüdâ

Ruhumun senden, ilâhi, şudur ancak emeli;
Değmesin ma'bedimin göğsüne nâmahrem eli;
Bu ezanlar- ki şehâdetleri dinin temeli,
Ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli.

O zaman vecd ile bin secde eder -varsa- taşım;
Her cerihamdan, ilahi boşanıp kanlı yaşım,
Fıskırır ruh-ı mücerred gibi yerden na'sım!
O zaman yükselerek Arş'a değer, belki, başım.

Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilâl!
Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helâl!
Ebediyyen sana yok, ırkıma yok izmihlâl;
Hakkıdır, hür yaşamış, bayrağımın hürriyet:
Hakkıdır, Hakk'a tapan, milletimin istiklâl.

Mehmet Âkif ERSOY

***“Selam, istiklal için çarpışıp ölene,
Selam, toprağa düşüp ölürken gülene.”***

Dünyanın en büyük ordularına karşı verilen ve “Çanakkale Geçilmez” dedirten Çanakkale Savaşı’ndaki direniş, gücünü yurt sevgimizden ve bağımsızlık ülkümüzden almıştır. Yurt topraklarını canından yüce bilen şehitlerimiz Çanakkale’de verdikleri unutulmaz savaşla kahramanlık simgesi olmuşlardır.

Çanakkale Zaferi, vatan topraklarını ve bağımsızlığımızı korumak için şahlanan bir milletin bağımsızlığının ve egemenlik aşkının heyecan ve ibret verici destanıdır. Bu destanı yazan binlerce şehidimiz, “Çanakkale Geçilmez” gerçeğini ve kendisine vurulmak istenen esaret zincirini parçalayıp atacağını tüm dünyaya göstermiştir. Çanakkale Zaferi’yle, millet olma bilincinin tohumları atılmış, Kurtuluş Savaşı’nın kazanılması için zemin hazırlamıştır.

Çanakkale’de verilen bu mücadele ruhunun canlı kalması, millet, devlet oluşumuzun ve bu uğurda ödediğimiz acı bedellerin bundan sonra gelecek nesiller tarafından bilinmesi ve yaşatılması, ülkemiz ve milletimizin aydınlık geleceğinin güvencesidir. Biliyoruz ki, milletler ve devletler, kendilerini var kılan tarihi zeminler üzerinde sahip oldukları mirası yaşattıkları ölçüde geleceğe umutla bakabilirler.

Şehitlerimiz, Vatan ve Bayrak sevgisi uğruna korkmadan, gözünü budaktan esirgemedi, hayatlarını feda etmişlerdir. Onlar Cenab-ı Allah’ın sevgisine ve mağfiretine layık görülmüşler, şehitlik gibi en yüksek mertebeye ulaşmışlardır. Ayrıca Atatürk’ün, Çanakkale’de yaşamını yitiren yabancı askerler için söylediği, “Uzak diyarlardan evlatlarını harbe gönderen Analar! Gözyaşlarınızı dindiriniz. Evlatlarınız bizim bağrımızdadır. Huzur içindedirler ve huzur içinde rahat rahat uyuyacaklardır. Onlar, bu topraklarda canlarını verdikten sonra artık bizim evlatlarımız olmuşlardır” sözleri, binlerce şehit veren ulusumuzun gönül ve ruh yüceliğini, barışa, dostluk ve kardeşliğe verdiği önemi en içten duygularla anlatmaktadır.

Bu ülke için canını feda eden, cennet vatanımızı bizlere armağan eden şehitlerimiz kalbimizde ebediyen yaşayacaktır. Hayatlarının baharında kaybettiğimiz evlatlarımız, vatanımızın bağrında sonsuza dek ölümsüzleşmişlerdir.

Ey ülkemizin şehitleri rahat uyuyun; uğruna genç yaşta hayatını verdiği bu topraklar, sizlerin kanından rengini alan Şanlı Bayrağımız sonsuza dek göklerde dalgalanacaktır.

Bugün hepimize düşen ortak görev, ulusal değerlere, bilince, Cumhuriyet’e sahip çıkmak, Çanakkale’yi, Kurtuluş Savaşı’nı kazanan ruhu korumak ve bu bilinci gelecek kuşaklara aktarmaktır. Türk Ulusu dili, kültürü, tarihi ve saygın kimliğiyle aydınlık yarınlara el ele güçlü biçimde yürüyecektir.

Aziz şehitlerimiz Vatan size minnettardır. Mekânlarımız cennet, ruhunuz şad olsun.

Hasan ÜNVER
Nevşehir Belediye Başkanı

Nevşehir Anadolu İmam Hatip ve İmam Hatip Lisesi

ÖNSÖZ

Her karış toprağı aziz şehitlerimizin kanlarıyla sulanmış olan cennet vatanımızda, yüce milletimizin hürlük, beraberlik, sevgi, onur, huzur ve güven içinde sonsuza kadar yaşaması; askerimizin ve polisimizin en büyük sevdası ve gerektiğinde tereddüt etmeden uğrunda canını feda edebileceğı kutsal bir görevi olmuştur

Bugün dünyanın en huzurlu ülkelerinden biri olmamızın sağlanmasında gösterilen bu başarıların her biri aziz milletimizin gönlünde birer onur abidesi; ve bu uğurda verilen her şehidimiz de yüreğimizde ebediyete kadar yaşatacağıımız ulvi birer parçamızdır.

Milletimiz, şehitlerimizin ve gazilerimizin her vatandaşımızı derin bir duygu yoğunluğuna götüren hatıralarını, gururla anılan kahramanlıklarını, nesilden nesile aktarılan destanlarını ve emanetlerini büyük bir gurur ve saygı ile korumakta ve yaşamaktadır.

Emanete sahip çıkma anlamında bizimde çorbada tuzumuz olsun dedik ve Nevşehir Anadolu İmam-Hatip ve İmam-Hatip Lisesi olarak bu mütevazı çalışmamıza başladık. Evlatlarımız, kardeşlerimiz, fidan gibi gençlerimiz; anasının, babasının, yavrusunun, nişanlısının hasretini, vatan aşkıyla yoğurmuş, bu uğurda, can vererek şehitlik mertebesine ulaşmış şehitlerimizi bizlere tanıtmada emeğini esirgemeyen okulumuz Edebiyat öğretmenleri Nermin Yüksel ile Senem Aydoğan Hoca Hanımefendilere ve en az onlar kadar gayret gösteren öğrencilerimize çok müteşekkirim.

Bir şeyi aklımızdan çıkartmamalıyız: “Fedakârlıkların hesabını yapanlar hiçbir davayı yürütemezler.” Canını vatan için seve seve veren şehitlerimiz hiçbir şeyin hesabını yapmadılar ve bu davayı binlerce yıl hakkıyla ifa ettiler. Bizlere de onların yürüdüğü yoldan yürümek, fedakârlıkların hesabını yapmamak ama hesapsız çalışmak düşer.

Eserimizde yer alan ve almayan bütün şehitlerimizi ve onların yakınlarını minnet ve şükranla anarken, tarih boyunca Atatürk yadigârı vatan, millet ve bayrak aşkına tenden ve candan vazgeçen kahraman şehitlerimizin aziz hatırası önünde saygı ile eğiliyorum.

Ruhları şad olsun

Osman KILIÇ

Nevşehir İmam-Hatip Lisesi Müdürü

OKUYUCUYA

Her şey, 18 Mart Çanakkale Şehitleri'ni Anma Programı'nın okulumuz Nevşehir Anadolu İmam-Hatip ve İmam-Hatip Lisesi'ne verilmesiyle başladı. Her doğum sancılı bir süreçle başlar. Biz de bir sancı ile araştırmalarımıza başladık.

Düşündük ki biz toprağın üstündekiler, toprağın altındakilerle övündüğümüz, onur duyduğumuz oranda, onların bıraktıklarına sahip çıkmalı, onları layıkı veçhile tanıtmalı ve çalışmalı, çok çalışmalıyız. Çalışmalarımız sonucunda Çanakkale cephesinde Nevşehir'den 525, diğer cephelerle birlikte toplam 1069 şehit verdiğimizi öğrendik.

Sonrasında da vefakâr ve fedakâr bir tavırla vazife başında canlarını bu toprağa vermiş askerlerimizi ve polislerimizi araştırdık. Ve gördük ki Nevşehirli şehitlerimizin bir albümü bile yok. Bu olay bizi derinden sarstı. Onlar ki memleket için, bugün ki aydınlığımız için cepheden cepheye, vazifeden vazifeye koştular... Devletin ve milletin varlığı için kendilerini kurban ettiler.

Onlar ki “Vatan, sabah aydınlığını görsün, bütün geceler bizim olsun.” dediler ve bir aşk ateşi yaktılar. Cismaniyetin ağında ateş böceklerini yıldız sayanlar gibi, tutkuları aşk sananların, günübirlik sevdalara takılıp kalanların zıddına ölümsüz ve günahsız aşklara adadılar ruhlarını. Öyleyse bize düşen bu sevdayı yaşamak ve bir nebze olsun yaşatmak adına bir gayret göstermek ve aşk meşalesini elden ele dolaştırmak olmalıydı.

İsterdik ki Çanakkale'de bu vatan topraklarına Nevşehir'den cana can katanların yakınlarına ulaşalım, biyografilerini oluşturalım, acı dolu hatıralarını yaşayalım ve yaşatalım. Ama aradan geçen 90 yıl, hatıraların üzerindeki çelik zırhı delmeyi mümkün kılmadı. Bizde 80'li yıllardan günümüze PKK'nın hain kurşunlarına göğsünü siper eden, pusuya düşürülen ya da görev başında canlarını teslim eden askerlerimizin ve polislerimizin yakınları ile görüştük. Ulaşabildiğimiz 32 şehit ailesiydi. Ulaşamadığımız ve bilmediğimiz şehit aileleri bizlerle irtibaa geçerse bahtiyar oluruz. Böylece albümümüzün ikincisini de yayınlama mutluluğu yaşarız.

Kurşunlar evlatları bulur, vurulanlar hep analar olur. Analarda bizi vurdu yürekten ve derinden. Artık “Şehit Serkan Tosun Sokak” yazısı gördüğümüzde sokaktan geçerken bir kurşun da bizim yüreğimize saplantıyordu. Artık çocuklarımızla “Ercan Ölmez Parkı”nda otururken onlara neler anlatacağımızın bilincindeydik. Bir öğrencimizin “Hocam, bu şehit benim yüreğimi dağladı.” dediği halâ kulaklarımızda...

Bizim içimizi titreten, gözlerimizi yaşartan, ruhumuzu ürperten bu ulvi ve kutsi güzellikler umuyoruz ki sizde de aynı tesiri yapacaktır. Zira aynı ataları torunlarıyız, ruh kumaşımız aynı tezgâhta, aynı imanla dokunmuş.

Onları layık oldukları gibi destanlaştırmak için belki de bir Âkif olmak gerek. Ne yapalım o muhteşem yaşantıları, yazıya yansıtmak zor, hatta imkânsız. Azımızı çoğa sayınız. Bizimki karınca misali...

Onlar! Analarının gonca gülleri... Babalarının koç yiğitleri...

Onlar memleketin keşşafı idi. İyi bakın gözlerine... Bir daha, bir daha bakın!..

Bu satırları okuyanlar!

Onlar senin kardeşin, arkadaşın, ağabeyin... Onlar analarıyla, babalarıyla, kardeşleriyle helalleşip gittiler. Geceye adım adım yürüdüler, bir an hiç düşünmeden öldüler. Peki, bugün çıkıp gelseler, karşına dikilseler sana haklarını helal ederler mi?

Onlar “ÖLÜLER” değiller. Zira onlar “DİRİDİR”ler. Bunu kalbimizde hissettiğimiz gün, bugün...

BİZLERE DESTEK OLANLAR

Bu âcizane çalışmalarımızın vücuda gelmesinde verdikleri destekten dolayı Nevşehir Belediye Başkanımız Sayın Hasan Ünver’e, Belediye Kültür Müdürü İsmail Arıç’a, Belediye Basın Yayın ve Halkla İlişkiler Müdürü Murat Küçük’e, yine desteğini hiçbir zaman esirgemeyen Okul Müdürümüz Osman Kılıç’a, Şehitler Derneği Başkanı Rasim Aldatmaz’a, röportajlarımızda bize duygulu anlar yaşatan Şehit Ailelerine ve gayretle çalışan okulumuz yayın kurulu ile araştırma kurulu öğrencilerine en kalbi muhabbetlerimizle şükranlarımızı sunarız...

Senem Aydoğan - Nermin Yüksel

*Nevşehir Anadolu İmam Hatip ve
İmam Hatip Lisesi Edebiyat Öğretmenleri*

*Bu toprak
için toprağa
düşenlere...*

OKTAY ARIKAN

Bastığın yerleri "toprak!" diyerek geçme, tanı:
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı.
Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır, atanı:
Verme, dünyaları alsan da, bu cennet vatanı

M. Akif Ersoy

1973'te Gülşehir'in Yeşilyurt beldesinden Hakkari/Çukurca'ya uzanan 22 yıllık bir ömür Oktay'ınki...

İçine kapanık bir çocuk olan Oktay ilkokula başladığı yıllarda babası Hasan Beyi kaybeder. Belki bu yüzden annesi Hüsne Hanıma aşırı derecede düşkündür. Onu Hakkari'ye doğru çeken hayat çizgisinde Hacılar Ortaokulu'nu, Endüstri Meslek Lisesi'ni bitirir. Türkü söylemeyi, şiir yazmayı sever. Tam da delikanlı çağında bir de sevda ateşi düştü mü şairin gönlüne, değmeyin kalemine...

Dönüşte, kalbini verdiği bir güzelle evlenmeyi hayal ederek düşer Hakkari yollarına. Her mektubu hasret tüter buram buram. Memleketteki her şeyin, yeğenlerinin, koyunların, kuzuların bile özlemiyle yanar tutuşur. Hele hele annesinin...

Ya ana yüreği ne yapsın? Gözü yolda, gönlü darda... Uyusa Oktay rüyasında. Bir keresinde Oktay'la bağdalar... Bir yanda o, bir yanda annesi... Bir de koyun sürüsü... Annesi "Oğlum koyunlar ekine girecek!" diyor... Oktay'da ses seda yok...

İşte bu rüyadır Hüsne Hanımın yüreğine bir ateş koyuveren. Aradan çok zaman geçmez. Oktay, Yeşilyurt'un kuzularını özlerken Hüsne Hanımın kuzusu, bir çatışma sırasında başına saplanan mermiyle 15 Mayıs 1996 yılında Hakkari Çukurca'da şehit olmuştur...

Artık Hüsne Ananın bir gözü görmeyi reddediyor, göz pınarları kurumuş. Hüsne Ana dert küpü...

Acaba Oktay'ın sevdiği kız ne olmuştur? Kim bilir?

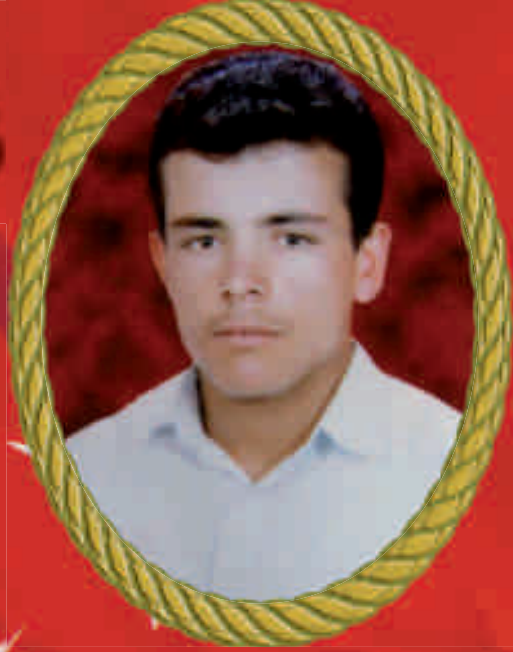

MURAT ATEŞ

*Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki fedâ?
Şühedâ fışkıracak toprağı sıksan, şühedâ!
Cânı, cânânı, bütün varımı alsın da Hüdâ,
Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüdâ.*

M. Akif Ersoy

*Nine benim nerde babam?
Bak 14 sene oldu tamam.
Ellerini tutamadım,
Yanağını öpemedim.*

*Yatar iken ben her akşam,
Rüyama giriyor babam.
Ben babamı çok özledim,
Hasretine dayanamam.
dediğini duyar gibiyiz Ayşe kız.*

*Ali Şir Nevâî ne güzel demiş:
Zimestan görmemiş bülbül,
Baharın kadrini bilmez.
Cefayı çekmeyen âşık
Sefanın kadrini bilmez.*

Yani kışı görmeyen bülbül baharın kadrini kıymetini bilmez. Cefayı çekmeyen âşık ise sefanın kıymetini bilmez.

İşte bu topraklarda ne kadar zahmetlerin çekildiğini, ne kadar kan döküldüğünü bil-meyenler bu güne nasıl gelindiğini bilmezler. Ve geleceğe de güvenle bakamazlar.

*Baban boşuna ölmedi... Sen ve senin gibi gençlerimiz de boşuna yaşamayacaksınız.
İNANIYORUZ...*

YILMAZ AYDIN

*Vurulup tertemiz alnından, uzanmış yatıyor,
Bir hilal uğruna, ya Rab, ne güneşler batıyor!*

M. Akif Ersoy

Yeni bir senenin başlangıcı olan Ocak ayının birinde 1976 yılında Yılmaz Aydın dünyaya gözlerini açtı. İlk gördüğü ve sıcaklığını hissettiği kişi annesi Münevver Hanım'dı. Hayata dair belki de en çok şeyi öğreneceği kişi ise babası Kadim Amca'ydı.

Takvim yaprakları teker teker koparılırken Yılmaz Aydın büyüdü ve Orhan Gazi İlköğretim Okulu'na başladı. Sonra Karahasanlı Ortaokulu'na devam etti. Liseyi ise Çankırı Asteğmen Hazırlama Okulu'nda bitirdi. Temiz, titiz, arkadaş canlısı bir insan olarak meslek hayatına atıldı. Dertsiz insan olmayacağı gibi derdini anlatamayacağı insan da yoktu. Yılmaz Aydın böyle biriydi. Derde derman olmaya gelmişti.

Her insan gibi yemek yemeyi severdi. Yine her insan gibi en sevdikleri vardı yiyecek dünyasında. Yemeklerden mantı ve hamur işlerini, tatlılardan baklava ve tulumbayı... Giyimini ise kumaş ve kot oluşturunuyordu. Sarı-kırmızı tuttuğu takımın renkleri idi. Sağlığa zararlı olan sigara ve içki yanından dahi geçmediği şeylerdi. Bu kadar iyi huylu olunca Yılmaz Aydın'a kim kız vermezdi? Ahızar Hanım onun hayat arkadaşı olmak için atmıştı imzasını. Ve mutlu tabloya bir de babaannesinin adını alan Münevver isimli bir çocuk eklenmişti.

Bir gün askeriyeden bir haber geldi. Asker ocağına çağrılıyordu. Ailesini bırakıp asker ocağının yolunu tuttu. Vatan borcunu ödeyeceği yer Malatya idi. Daha doğrusu şahadet şerbetini içeceği yer... Ankara Özel Harekat Timi olarak askerliğine başladı. Ne var ki uçak gibi bir teknoloji harikasını icat eden insanoğlu onun düşmesini engelleyecek kadar teknolojiyi ilerletmemişti. Malatya semalarında kuş misali uçarken düşmüşlerdi. 36 erimiz o gün şehit oldu. Malatya, seması ve arzı ile mezar oldu Yılmaz Aydın'a. Kazadan bir önceki gece rahmani olan rüyalarından birini yakın akrabalarından birisi görmüştü. Allah, Yılmaz Aydın'ın o narin vücudunun yarısının yanarak, öleceğini göstermişti. Nitekim öyle de oldu. Yılmaz Aydın uçak kazasında yanarak şehit oldu.

Ölmeden önce annesi ve babası ile son kez konuşmuştu. Annesine "İşimiz bir ay kadar uzadı için bayrama gelemiyorum.", babasına ise "Senden bir isteğim var. Benim resmimin olduğu bir hali işler misin?" dedi. Ve onları Allah'a ısmarlayarak telefonu kapattı. O telefon o günden sonra Yılmaz Aydın'ın sesini hiç ulaştırmadı sevenlerine.

Hayalleri vardı. Belki yaşasaydı ev ve araba alacaktı ama olmadı... Şu kesin ki Allah, o ve onun gibi vatan uğruna ölen şehitlere en güzel köşikleri cennette verecektir....

Bu gün Yılmaz Aydın'ın kızı 16 yaşında... Ve "Kardeşim şehit oldu. Bizler için en yüksek mertebeye ulaştı." diyen bir ağabey onu asla unutmuyor.

Asker ocağında kalırsam
Tabut içinde eve dönersem
Sakin benim için ağlama ana
Her gün nöbet, traş başında
Ayrıldım sizlerden 20 yaşında
İsmimi görürsen mezar taşında

Yer Hacibektaş... Veliler diyarı... Bu diyarda yaşayan, hayatı ölüme giden yol olarak seçen ailelerden biri de Babaoğlu ailesiydi. Çetin giden hayat mücadelesinde mutlu bir andı oğullarının dünyaya geldiği gün Salih ve Cevriye Babaoğlu için. Metin koymuşlardı oğullarının adını ileride çok metin olmaları gerektiğini bilmeden. Büyüdü Metin her dünyaya gelen gibi ve Hacibektaş İlköğretim okulunda başladı hayata. Ortaokulu da bitirdi.

Kim bilir ne unutulmaz anlar yaşadı arkadaşlarıyla, hocalarıyla...

Masum yüzlü, masum gönüllüydü Metin. Düşkündü ailesine. Büyüklerini sayar, küçüklerini severdi. Kendinden büyüklerle sohbet etmekten müthiş haz alırdı. Belki de olgunluğu bu özelliğindendi.

Gün geldi yaşlıtlarını saran heyecan onu da sardı. Ne çabuk geçmişti zaman. “Ah bir 20 yaşına gelsem” diyen nice gençler gibi o da özlemle beklemişti 20 yaşını. Ve “Vatan borcu, namus borcu” diyerek koyulmuştu yola, geride bırakarak sevdiklerini.

Anne ve babasından ayıran yollar getirmişti onu Şırnak Uludere’ye. Oradan da Bağlıca mevkiine! Ne yaman yerd Şırnak; soğuğuyla, karlı dağlarıyla... Ama ne olursa olsun sağlam dururdu zorluklar karşısında, metanetliydi Metin. Çünkü adının anlamını taşırdı, yüreğinde, bileğinde...

Günler geçiyor sıla özlemi, ana özlemi yakıyordu yüreğini. Yüreğini yakan sadece ana özlemi miydi? Hayır! Yâri vardı. Ay gibi dünyasına doğan Nuray’ı... Aslında 30 yaşına kadar evlenmeyi düşünmüyordu ama hepimiz düşündüklerimizi mi yaşıyoruz? Kaderinde vardı askere gitmeden önce evlenmek, murada ermek...

“Çiçek olur açılır

Koku olur saçılır

Ondan vaz mı geçilir

Çocuk evin şenliği

Yurdun egemenliği” diyen şairi duymuşlar. Nuray ile Metin bir “Bayram” bebek sahibi olmuşlardı.

*Geçer miydi günler böyle bin bir çeşit özlemle. Geçmiyordu ve ağır ağır bir şeyler
çöküyordu yüreğine. Yazdığı bir şiirinde:*

Ağlama Ana

*Asker ocağında kalırsam
Tabut içinde eve dönersem
Sakin benim için ağlama ana
Her gün nöbet, traş başında
Ayrıldım sizlerden 20 yaşında
İsmimi görürsen mezar taşında
Bakarak "oğlum!" diye ağlama ana,*

diyordu . Ağlamıyordu onlar da "Ağlama!" deyince

*Tarihler 15. 07.1987'yi gösterirken görev öncesi bir telefon açtı sevdiklerine, helâ-
lık istedi. İçine doğmuştu belki de mertebelerin en yücesine ereceği. Çatışmada yemişti
kurşunu yüreğine, serilmişti yere kanlı bedeni."Ben ölsem de vatan kurtulsun" oldu son
sözleri.*

*Cevriye Ana! Sakın, sakın ağlama,
Ağlama demişti oğlun Metin sana!
"Bayram"ı , "Nuray"ı emanet artık sana!*

SELİM BİNGÖL

*Olurda bir gün çatışmada ölürsem
Arkamda yas tutmayın
Bırakın toprağında rahat içinde yatayım*

Nevşehir’de 11 Ocak 1975’te dünyaya gelmişti. Selim Bingöl Ben şehit olacağım, diye ilk ağtını dökmüştü daha doğar doğmaz. Annesi Müriüvvet Hanım ve babası Ahmet Bingöl oğlunun geleceği ve hedeflerini gerçekleştirebilmesi için kendilerini çoktan feda etmeye hazırıldılar.

İlkokulu 30 Ağustos’ta bitirdi. Orta okulu ise Yunus Emre’de. Liseyi Anadolu Turizm ve Otelcilik Meslek Lisesi’nde... Bekardı Selim Bingöl. Üniversite sınavlarına hazırlanıyordu. Dürüst, cesur ve saygılı bir insandı. En sevdiği yemekler kuru fasulye, nohut, pilav, tatlılardansa baklava. Çevresi genişti Selim’in. Herkesi severdi. Annesini, babasını, kız kardeşini ve diğer insanları...

Pul ve eski para koleksiyonu yapmayı, müzik dinlemeyi, arkadaşlarıyla sohbet etmeyi, gezmeyi çok severdi.

Okul hayatı başarıyla doluydu. İlkokulda İzmit-Kocaeli yatılı okulunu Nevşehir’ de kazanan tek örgenciydi. Lisede ise okulun en başarılısı... Sayısalı oldukça iyiydi. Bunların yanında okuldaki sosyal aktivitelerde çok başarı elde etmiş, Türkiye’nin birkaç iline gitme hakkı kazanmıştı.

Selim Bingöl’ün askerlik çağı gelmişti. Görev yeri Hakkari Çukurca’ydı. Cesaretliydi Selim Bingöl yüreğini koyuyordu bu ölüm-kalım savaşına, bekleyenlerine içinden geçen şu satırlarla sesleniyordu:

“Çok kıymetli ve değerli Bingöl ailesi önce selam eder, büyüklerin ellerinden, küçüklerin gözlerinden öperim. Nasılsınız, iyi misiniz, iyi olmanızı Cenab-ı Allah’tan niyaz ederim. Beni soracak olursanız çok iyiyim. Beni beni düşünmenize gerek yok, geçenlerde bir tane başarı belgesiyle, çavuşluk diploması gönderdim. Ötekilerle beraber bu gönderdiklerimi iyi muhafaza edin. İnsanın gün geçtikçe canı sıkılıyor, bazen de bunalıyorum. Allah’ım sabır veriyor, yardım ediyor. Babamın, annemin ellerinden öperim, Gülseren’in gözlerinden öperim. Abime, yengeme bol bol selam söyle. Halama da söyleyin. Allah’a emanet olun.

Hoşçakalın

17-07-1996 Çarşamba

Yüreğindeki esintileri nakşetmişti kağıda Selim Bingöl. Buram buram çektiği özlemi yansıtmıştı .

'Baba nasılsın, iyi misin. Selam eder ellerinden öperim. Sağol baba, beni burada harçlıksız bırakmadığın için. Annem nasıl iyi mi, sağlığı felan. Bol bol selam söyle. Arayan felan olursa iyiymiş deyin.

Günler iyi bir şekilde geçiyor. Bu hafta bizim alayın denetlemesi vardı, o yüzden biraz sıkı eğitim gördük. Bu haftadan sonra biraz rahat oluruz. Beni hiç düşünmeyin. Ben çok iyiyim. Kendinize ve Gülseren'e iyi bakın, bol bol selamlar.' Hoşça kalın

14.01.1996

Pazar

Selim Bingöl kalbiyle inanmıştı uğrunda savaştığı şeyin ne kadar değerli olduğuna ve kararını vermişti. Ya kendini bu vatana adayacaktı ya da adayacaktı. Başka çaresi yoktu. Ailesine kaldığı bölükten bir haber göndermişti. Haberde aynen şunlar yazıyordu: 'Dağda, taşta, kalleş vicdansız bölücü terör örgütü uşaklarını pusuya atmak kolay mı? Kızgın çöllerin kızgın taşları, peşinde dolaşan ecel kuşları, uykusuz gözlerden akan göz yaşlarım, bu dağlarda dolaşan bilir. Sizler kuş tüyü gibi yumuşak ana kucağı gibi sıcak yatağınızda mışıl mışıl uyurken, burada bizlerin halini hiç merak ettiniz mi? Hiç gecenin ürpertici, dondurucu soğuğu altında sabaha kadar pusuda bekleyen iki saatlik uykuyu nimet sayıp taşları yastık, bulutları yorgan yapanlardan haberiniz var mı? Çoğu gün 260 gr konserveyle beslenip, konservenin kutusuyla bir yudum çay içmenin tadını bilir misiniz? Sevenlerini merakta bırakmamak için iki satır mektup yazabilmek uğruna bazen bir el feneri ışığında, bazen de ayın alaca karanlığında saatlerce direndiğimi düşündünüz mü hiç? Bilin ki her şey vatandan daha önemli olamaz. Benim canım bile.'

Bu kahramanlık kokan cümlelerle bizler yeniden bağlandık vatanımıza.

Yine Selim Bingöl'ün düşünce satırlarında bir tane daha. 'Dağların garip yolcusu biz, bir gitsek, bin geliriz. Biz borazan sesiyle değil, mermi sesiyle uyanırız. Ne mutlu bizim gibi askerlik yapana, yapacaklara, biz vurulunca değil unutulunca ölürüz. Hayal gibi görünüp, rüzgar gibi esen, şafakla doğan, ufukla batan, bir ölüp, bin doğan, zalim gibi görünüp, dost gibi bakan bu vatan uğruna kanını son damlasına kadar akıtan, yakınlarının özlemi ile yanan, bir gün kavuşuruz diye avunan, günler azaldıkça şafak sayan, şanlı şerefli kahraman jandarma kumandanlarıyız.'

Vatan sevgisi Selim Bingöl'ün yüreğini oylum oylum etmişti. Öyle bir delik açılmıştı ki kalbinde, yazdığı mısralar bu sevginin heybetine dayanamayıp ağılıyordu. Yüreğinin ağılayışını durduramayan ve yine o güzelim düşünceler, özlem kokan yüreklerle birleşmişti. Ve o anın tadını çıkarmaya çalışıyordu.

Olurda bir gün çatışmada ölürsem

Arkamda yas tutmayın

Bırakın toprağımda rahat içinde yatayım

Bedenim den komandomu çıkarmayın

Onlar benim gururumdur

Ölünce kefenim olacak

Başımdan mavi beremi çıkarmayın

*O benim şanım, şerefim olacak
Ayağımdan botlarımı çıkarmayın
Onlar nice yollar aşacak
Şehit olursam Strat köprüsünde geçecek
Elimden tüfeğimi almayın
O benim mezarıma sembol olacak
Yaramın kanını silmeyin
Ahrette hesabı sorulacak
Göğsümden kör kurşunu çıkarmayın
O benim madalyonum olacak*

20.07.1996 tarihinde Selim Bingöl'ün vücuduna kahpe kurşunlar bir yara açtı. Ya kalbindeki yara ne olacaktı? O ise şehitlik gururuyla merhem bulacaktı. Nitekim de bulmuştu.

Anlamıştı, Selim Bingöl şehit olacağını. Rüyalarına eşlik etmişti sezgileri. Son sözleriydi sevdiklerini, bekleyenlerini kalbinden hançerleyen : “Nasılsın bacım, iyi misin annem nasıl iyi mi? Şu anda ben dağda tatbikattayım. Hakkınızı helal edin. Annem de hakkını helal etsin. Allah’a emanet olun.”

Senin için insanlar ağladı, senin için Nevşehir yandı, senin adın yankılandı hissedildiğin her yerde. Kalplerde senin adın ezberlendi. Çocuklar güler yüzle mutlulukla oynasınlar diye adın 2000 evlerde bir parka verildi. “Selim Bingöl Parkı.” Yemyeşil ormanlar senin adınla teneffüs etti temiz havayı. Karşıladi bahar yağmurlarını... Tuzköy hava alanı karşısına bir ismin daha verildi. “Şehit Selim Bingöl Ormanı.” Terminal yakınında “Selim Bingöl Caddesi”yle insanlar buldular aradıkları evleri... Kaldırım mezarlığında ise insanlar suyunu içtikleri çeşme sahibine dua ederken, senin adınla bir daha mest oldular. “Şehit Selim Bingöl Çeşmesi”

Ve arkandan gelen övgü dolu kelimeler... Seni seven, seni kutlayan, sana dua eden öpülesi eller. Sana hayranlığını gizlemeyen sevgi dolu yürekler.

Alay Komutanı Habib Taşdemir annesine:” Ne mutlu size ki böyle takdir edilebilecek bir evlat yetirmişsiniz, öyle ki bize namaz kıldırarak bir fazilete sahipti.” demişti.

Zamanın Cumhurbaşkanı Sayın Süleyman Demirel'den, Vali'den, belediye başkanları tarafından gönderilen takdir ve teşekkür belgeleri...

Komşuları: “Şehit olacağını bile bile vatani görevini yapmaya gitti, çok cesur bir evlattı, Allah herkese nasip etsin “ dediler.

Öğretmenleri: “ Selim gibi bir öğrencim olsaydı, bir daha sınıfa girmeye gerek kalmazdı. Zira sınıfı onlar idare ederdi. Çok başarılı bir öğrencimdi. “VATAN SAĞOL-SUN”

Eğer yaşasaydı Selim Bingöl askerliğinin dönüşünde ailesinin isteğini yerine getirecekti. Evlenecek, mutlu bir yuva kuracaktı. En büyük hayali ise büyük şehirlerden birinde bir otelde çalışıp mesleğini en iyi şekilde icra etmekte.

Unutma Selim Bingöl

NEVŞEHİR SENİNLE GURUR DUYUYOR , HATTA TÜRKİYE BİLE...

HASAN ÇALIŞKAN

*Ey, bu topraklar için toprağa düşmüş, asker!
Gökten ecdad inerek öpse o pak alnı değer.*

M. Akif Ersoy

*Ne büyüksün ki, kanın kurtarıyor Tevhid'i...
Bedr'in aslanları ancak, bu kadar şanlı idi.*

M. Akif Ersoy

Kahramanmaraş Elbistan'da hayatını vatanı için veren şehidimizin adı Duran Çekiç'ti. 1973 yılında doğmuştu. Şehit anası ve babası olmakla şereflenen Sultan ve Ahmet Çekiç'ti.

İlkokulu bitirdikten sonra çiftçi olarak yaşamını sürdürdü. Taa ki askere gidene dek. Yemek seçmezdi, aynı zamanda kendisi de her türlü yemeği mükemmel yapardı.

Dönser Hanım Duran Çetin ile hayatını birleştirmişti. İleride ise şehit hanımı olacaktı. Bu Dönser Hanım için belki de en büyük onurdu. Ama kalbini yaralayan hicran acısıydı. Onu belki de çok özlemişti. Kader kazaya dönmüş ve Duran Çekiç ebedi âleme göçmüştü. Elden hiçbir şey gelmezdi.

Duran Çekiç her Türk Evladı gibi askerlik yaşı gelince davullarla zurnalarla askere uğurlandı. Yine her Türk Evladı gibi hep "Vatan Sağ olsun" dedi. Son izne geldiğinde şehit olacağını hissetmişti. Ama korkmuyordu. Çünkü dünyaya dair hiçbir korkusu yoktu. Hissettikleri çıkarsa Allah ona peygamberlerden sonraki makam olan şehitliği verecekti. Ve takvim yaprakları 6 Temmuz 1993 yılını gösterirken görev yaptığı karakol teröristler tarafından basılmış ve çatışma çıkmıştı. Duran Çekiç'in hisleri doğru çıkmış şahadet şerbetin içmişti.

Ölmek değildi onu üzen. Geride bıraktığı sevdiklerini yalnız bırakmaktan korkuyordu Duran Çekiç. Eşine, çocuklarına, annesine, babasına kim bakacaktı? Şu an 2006 yılında onlar şehit ailesi olarak Bölükören Köyü'nde yaşamlarını sürdürüyorlar.

Rahat uyu aziz şehidimiz. Türk Milleti şehit ailelerini asla yalnız bırakmaz, terk etmez. Onlar senden bize kalan son emanetlerdir...

İSA ÇOKYİĞİT

*Sana dar gelmeyecek makber'i kimler kazsın?
"Gömelim gel seni tarihe"desem, sığmazsın.*

M. Akif Ersoy

Sonbaharın ortalarında -02 Ekim 1977- Naime ve Kamil çiftinin bir yiğitleri doğdu Acıgöl'de, ömrünün baharında gözlerini yumacağını bilmeden...

Her Anne ve baba gibi Onlar da özveriyle büyüttüler evlatları İsa'yı.

İlkokul mezunu idi İsa. İki yılda Kur'an Kursuna gitmişti. Çiftçilik yapıyordu Acıgöl'ün karayazısında... Hele bir askerliğini yapsın da sıra evliliğe gelsindi.

O kutlu gün gelmiş Mardin Midyat'a çıkmıştı askerliği. Davullarla, zurnalarla uğurlandı O'da diğer yiğitler gibi. "En büyük asker bizim asker." nidalarıyla...

Tarih 27 Haziran 1997'yi gösterirken Botaş Jandarma Karakolu bölgesinde içinde bulunduğu araç PKK'nın döşediği mayınlara bastı. Aşık Veysel'in :

"Gün gelir Veysel'i bağrına basar

Benim sadık yarım kara topraktır."

dediği "Kara toprak" İsa Çokyiğit'i de bağrına bastı.

Ondan geriye bir şiir defteri kaldı. Ailesinin yüreğinde de bir acı yumağı...

O, bir çok gencin kıymetini bilmeden tükettiği bir yaştaydı. 20 yaş !...

*Dur yolcu! Bilmeden gelip bastığın,
Bu toprak, bir devrin battığı yerdir.
Eğil de kulak ver, bu sessiz yağın,
Bir vatan kalbinin attığı yerdir.*

Necmettin Halil Onan

Her insan sahip olmak ister bir evlada. Hele de Nevşehir’deyseniz bir “erkek” evlada. Nazmiye ve Mehmet çifti de Galip’ten sonra Ekrem’e sahip oldular 1949 yılında... Sonrasında Mustafa ve Ömer dünyaya geldi. Mehmet Amca, Bayındırlık ve İskan Müdürlüğü’nde İnşaat Tekniker’i olarak çalışmaktaydı. Çocuklarını büyük bir özveriyle okutmuş dördünü de meslek sahibi etmişti. Galip öğretmen, Ekrem polis, Mustafa baş komiser, Ömer’de avukat... Ne mutlu Çölyen ailesine...

Yaşasaydı 57 yaşında olacaktı...

Yaşasaydı büyük kızı Hatice’nin düğününde sevinç gözyaşları dökerek, Zeliha’nın öğretmen, Ülkü’nün de baba mesleğini seçmesinden (komiser) ayrı ayrı gurur duyacaktı...

Ama olmadı işte. Eşi Emeti Hanım onun ölümüyle kırılan kanatlarını tek başına germek zorundaydı kızlarına... En başından biliyordu polisliğin kelle koltukta icra edilen bir meslek olduğunu... Ardından yedi yıl yas tutsa da en az eşi kadar cesur olması gerektiğini...

Sık sık şehit olmak istediğinden bahseden Ekrem ÇÖLYEN’in bu arzusu takvimler 1978’i gösterirken Urfa’da görevli bulunduğu karakolu teröristlerin taraması sonucunda gerçekleşecektir. Yaş daha 29!... Kızlarından Hatice 9, Zeliha 7 yaşında Ülkü ise daha 6 aylık.

Çocuklarını okutmaktır en büyük arzularından biri. Bu arzusunu da Emeti Hanım itina ile yerine getirir. Kızlarıyla hep

gurur duyar “Allah üç kız verdi, ne mutlu bana!” derdi. Urfa dönüşünde ise kızlarını piyano, keman ve saz kursuna göndermeyi düşünüyordu. Ama nasip olmadı.

Gitti Ekrem Bey... Cesur, mert ve dürüst insanlardan biri daha gitti... Gitti ama ardında eğitim ve emniyet ordusuna neferler bırakarak...

Ne mutlu !...

Ne diyordu şair : “ Yorgunum çünkü yorgunluğumun ‘YAŞAMAK’ gibi bir anlamı var. Yine de yaşamaktan duyduğum mutluluğun tadına ‘DÜŞMANLARIM’ ulaşamazlar.”

Bir ŞEHİT daha verilse de VATAN İÇİN bir değil BİN CAN FEDA...

Vatan hainleri asla ulaşamaz bu mutluluğa.

AHMET DAVARCI

*Bu ıssız, gölgesiz yolun sonunda,
Gördüğüm bu tümsek, Anadolu'nda,
İstiklal uğrunda, namus yolunda,
Can veren Mehmed'in yattığı yerdir.*

Necmettin Halil Onan

68'in kışı... Hem de ilk ayın ilk günü. İnsanlar soğuktan titrerken Davarcı ailesi sevinç içinde, sıcaklıklarını yeni doğan Ahmetçik'ten alırlar.

Dursun ve Güler çiftinin sevgi yumağı, dünyalar tatlısı bu çocuk ilkokulu kendi köyü Yüksekli İlköğretim Okulu'nda okur. Ve birçok gence dini, hayatı, dostluğu, kardeşliği öğreten İmam-Hatip Lisesi'ne kaydolur. Bu üç verimli yılın ardından meslek sahibi olmak düşüncesiyle Endüstri Meslek Lisesine geçiş yapar.

Evlenmek nasip olmaz Ahmet'e. Kaynakçılık mesleği ile gider Siirt-Çeyizlik'e kaderinde toprağı kucaklamak olduğunu bilmeden.

Son sözleri "Sizi çok özledim." oluyor yiğit Ahmet'in şehadete bir adım kala. Ahmet cana yakın, iyilikseverdir aslında. Her ne kadar şehadetin arefesinde, tezkereye 15-20 gün kala huzursuz, yüzü gülmeyen, yalnız kalmak isteyen biri olmuşsa da.

Kim bilir...

Klâsik Anadolu delikanlısı olan ve öyle giyinen biriydi. Ve her delikanlı gibi futbola merakı vardı. Ali Şalgam ve Mehmet Kale kalbindeki kaleyi fethedebilen can dostlarıydı.

Kim bilir belki şehadete ermemiş olsaydı arkadaşlarıyla birlikte futbol oynuyor olabilirdi, mesela şimdi VOLE yi basmıştı kaleye... Veya yanında Mehmet ve Ali ile köyü şöyle bir turlayabilirdi.

Yaşasaydı şayet, otuz sekiz yaşında olacaktı ve belki de gençliğinde rüyalarını süsleyen o köylü güzelinden boy boy çocukları olmuş mutlu bir hayat sürecekti.

Kim bilir ailesinin soyadlarını "ÇAĞLAYAN" olarak değiştirdiklerini dünya gözüyle görecektir ve hayalindeki son model arabasıyla anasını, babasını, eşini ve çocuklarını gezdiriyor olacaktı...

Ahmet'ten geriye yiğitliği, ailesine bağlanan şehit maaşı ve ondan sonra toprağa karışan Davarcı soy ismi kaldı...

En önemlisi de bu vatan için bu vatana dökülen kanı kaldı, 68'in kışında doğan yiğit Ahmet'ten bize miras.

Onun takvimlerde görebildiği son tarih 01.10.1992 oldu...

MUSTAFA DEMİR

*Bu tümsek, koparken büyük zelzele,
son vatan parçası geçerken ele,
Mehmed'in düşmanı boğuldu sele,
Mübarek kanını kattığı yerdir.*

Necmettin Halil Onan

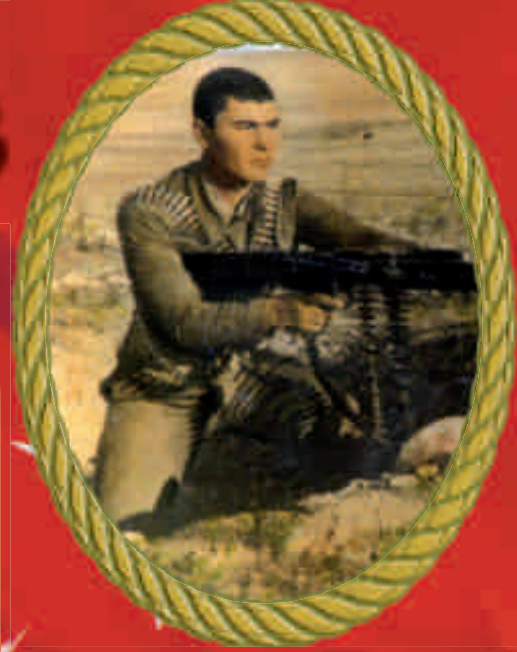
AYVAZ GEDİK

*Düşün ki, hasrolan kan, kemik, etin
Yaptığı bu tümsek, amansız, çetin,
Bir harbin sonunda, bütün milletin,
Hürriyet zevkini tattığı yerdir.*

Necmettin Halil Onan

ERCÜMENT GENCER

*Şu anda cepheni görmekteyim : Ateş yağıyor
Bulutların biri binlerce yıldırım sağlıyor !
Nigahı, bin bu kadar mil mesafeden kavuran
Alevleriyle beraber o Seyfe karşı duran
Karaltılar nedir? Asker mi, taş mı, gölge midir?
Hüda rızası için seçmiyor gözüüm bildir.
Evet gözüüm seçiyor şimdi bir bir efradı
Muazzam ordumuzun en muazzam evladı...*

1958 yılında Gülşehir Yakatarla'da doğar Ercüment Gencer.

İlkokul mezunu, hayat dolu bir gençtir Ercüment. Yaşıtlarının aksine hep köyde yaşamak, köyünde kalmak ister. Çünkü tabiatı ve hayvanları, özellikle koyunları çok sevmektedir. Bu nedenle çobanlık yapmaktadır. Sesi de güzeldir hani.

Yanık türkülerle otlatır koyunlarını kırdaki bayırda... Belli ki o da kaptırmıştı gönünü bir güzele. Askerden gelince evlenmek için söz bile almıştı kızın ağabeyinden.

Ne demişler: "Gidip de gelmemek, gelip de görmemek var." Her gidişin dönüşü olmayabiliyor. "Vatan borcu" deyip gittiği Urfa'da bir çatışmada şehit düşüyor. Yıl 1980... Geride kalansa üzüntüden felç olan bir baba ve suya düşen hayaller...

Hepsi vatan için!

*Gökkubbenin altında yatar, al kan içinde,
Ey yolcu, şu toprak için can veren erler.
Hakk'ın bu veli kulları taş türbeye girmez,
Gufrana bürünmüş, yalnız Fatiha bekler*

M. Akif Ersoy

Gülşehir'de 1975 yılının Ekim ayında bir çift göz güneş ışığına aralandı. Bu gözlerin sahibi Hacı Gencer, annesi Meryem Hanım, babası Abdullah Bey'di. Hacı, Gonca ve Dönüş'ten sonra 3. çocuktur. Sonra bir kardeşi daha olacaktı: Özcan.

Zaman geçtikçe bu gözlerin sahibi büyüdü ve Kızılköy (Bugünkü adıyla Gülpınar) İlkokulu'na başladı. Bitirdikten sonra da düştü gurbet yollarına...

Önce amcasının yanına Almanya'ya gitti binbir ümitle ama istediği gibi bir iş bulamadı. Oradan İstanbul'a halasının oğlu Nafiz Yıldırım'ın yanına giderek Sirkeci'de bir bisiklet bayiinde çalıştı. Ömrünün 1 yılını da burada geçirdi.

"Gurbet o kadar acı ki

Ne varsa içimde.

Hepsi bana yabancı,

Hepsi başka biçimde..."

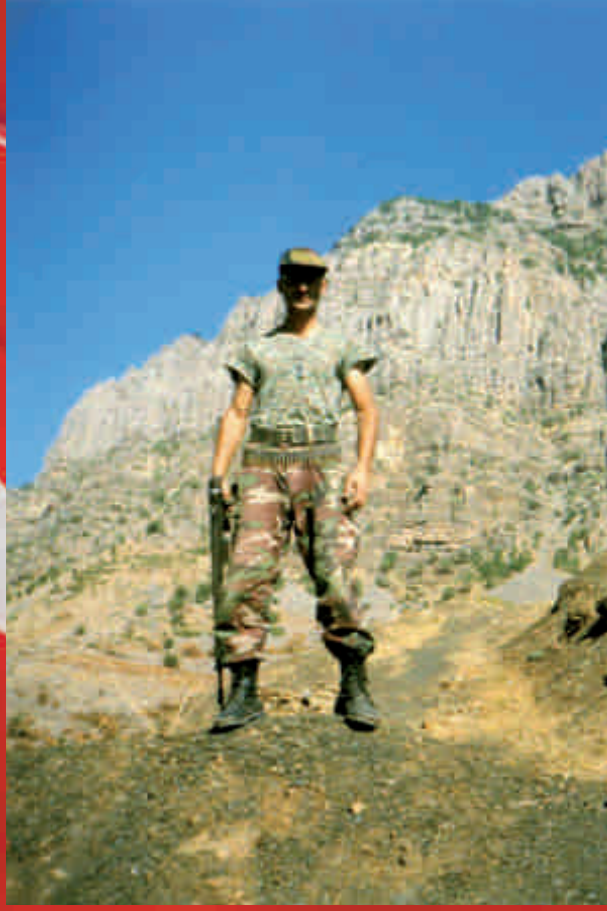
diyen şair gibi hissetmiş; anasını, babasını, köyünü özleyip tekrar Kızılköy yollarına koyulmuştu.

Meryem Ana mutluydu artık, bu mutluluğun ne kadar süreceğini bilmeden...

Ailesine her konuda yardım eden Hacı, ablaları gelin olunca annesinin de elininden tuttu. Yemek seçmezdi. Hatta annesine yemek tarifi verir, pişirmeye de yardım ederdi. Sarı-laciveritti tuttuğu takımın renkleri... Yaşadığı sürede köyünün en şık delikanlısı oldu. Uyumluydu insanlarla. Kimseyle kavgaya etmez, herkese hoşgörüyle bakardı. Herkeste onu çok severdi. Bir kızı seviyordu. Onunla evlenecek, çocukları olacaktı.

Gurbet yolu yine gözükmüş, bu defa da İzmir'e düşmüştü yolu. İzmir Çeşme'de 3 sene boyunca bir otelin güvenlik görevlisi olarak çalıştı. Ama artık vatanın güvenliğine sıra gelmişti.

Emir vatan içindi, gitmemek olmazdı. O da öyle yaptı ve vatan borcu için Hakkâri Çukurca'daki Çığırılı Karakolu'na gitti.

Gençti, yürekliydi. Zaten bu vatan, onun gibilere emanet ediliyordu. Dönmek umu-
duyla çıktığı yolculuk, dönüşü olmayan bir yolculuk oldu. Kısmette şehit olmak vardı.
Sınır ötesi bir harekâta mayına basarak şahadet şerbetini kana kana içmişti. Üç gün
önce köye telefon açmış, annesiyle, ablasıyla konuşmuş: “Bir de babamla görüşseydim!”
olmuştu son sözleri... Onu önce yoktan var edip dünyaya gönderen ve sonra onu bir vesile
ile yanına alan Yaradan’ına kavuşmuştu.

Belki o yolculuktan dönseydi kendi işini kurup hayallerinin peşinden bıkmadan ko-
şacaktı. Ama olmadı. Öyle ya dünya bir misafirhane idi. Herkes er geç gidecekti. Hacı
Gencer “Uzun bir hayat yeteri kadar iyi olmayabilir; ama iyi bir hayat yeteri kadar uzun-
dur.” demiş ve hayatını dolu dolu yaşayarak dünyadan çekilmişti. Şimdi o ebedi âlemde
en yüksek mertebe olan şehitlik mertebesinde sevdiklerini bekliyor.

Gülşehir’in bir gülü daha solmuştu...

Selam, istiklal için çarpışıp ölene!

Selam, toprağa düşüp ölüirken de gülene!...

ASIM GÖKMEN

Serden geçmez canından vazgeçer o
Namusu göklerde ay yıldızdır o
Kanı akar canı çıkar ölmez o
Ebedi gönülde kahraman asker

Hüseyin Çelik

05.03.1972'de İnalı da merhaba demişti dünyaya Asım Gökmen. Annesi Mürüvvet Hanım ve babası Mustafa Bey; ilerde gurur duyacakları oğullarına şefkatli kollarını çoktan açmışlardı. Asım Gökmen İnalı İlkokulu'nu bitirdikten sonra, öğrenimini İmam Hatip'te devam ettirmek istemişti. Fakat İmam Hatip mezunu olmak nasip olmamış (6. sınıftan terk etmiş) sonradan ise dışardan bitirmeyi uygun görmüştü.

Kısa bir süre sonra evlenmişti. Eşi Ayşe, çocukları Nurullah ve Hatice ile hayat mücadelesine devam etmişlerdi. Bugün için Nurullah 14 yaşında 8. sınıfta, Hatice ise 9 yaşında 3. sınıfta. İkisi de öğrenimini Acıgöl 4 Temmuz İlköğretim Okulunda yapmaktalar.

Asım Gökmen iyi niyetli, kötü alışkanlıkları olmayan, arkadaşlarını kendine uygun seçen, ailesine saygıda kusur etmeyen, çocuklarını her daim seven birisiydi. Devamlı akraba ziyaretlerine giderek, sevdiklerinin gönlünü almasını bilirdi. En çok sevdiği takım Fenerbahçe idi. En çok sevdiği yemekler ise kuru fasulye, menemen ve kekti...

Kendisine meslek olarak fırıncılığı seçmişti ve ailesinin geçimini zorluk çekmeden sağlıyordu.

En büyük hayallerinden birisi kendine ait bir evinin olmasıydı. Uzmanlığı bırakıp Acıgöl'e yerleşmek ve orda kendine göre bir fırın dükkânı açıp, kendi yağında kavrulacaktı. Nihayet vatani görev vakti gelmişti. Mardin/Mazdağı çıkmıştı Asım Gökmen'in kaderine. Teröristlerin, canına susamışların, vicdansızların yurt edinmek istediği o topraklar... Şafak saya saya Asım Gökmen vatan borcunu tamamlamış, ailesinin ve sevdiklerinin yanına dönmüştü. Kısa bir süre sonra uzmanlık için tekrar ikinci yurduna gitmişti. Fakat bu gidişin son olduğunu bilmeden, 6 ay sonra hayata gözlerini kapamıştı. 09.01.2000'de PKK örgütünün kurduğu pusuya yakalanmıştı. Ya da alın yazını yerine getirmişti.

Asım Gökmen, temiz kanıyla topraklarımıza vatan sevgisini bir kez daha aşılamıştı. Yüreğiyle bakıyordu geride bıraktıklarına. İçtenlikle yakarıyordu geride kalan arkerlere "Bu vatana sahip çıkın" diye. Öyle gönülden bağlanmıştı ki: İçinde bulunduğu anın kut-sallığına, gökyüzü üzerine nur damlalarını yağdırmayı, bir borç bilmişti.

Ayşe Gökmen

Nurullah Gökmen

Hatice Gökmen

Ayşe Hanım yüreği eşinin gidişine yansa da; onun hatıralarıyla nefes almakta, yaşamakta...

“Anne yüreğini ferah tut. Asker olup öcümüzü alacağım. Babamın kanı yerde kalmayacak” diyordu şehit oğlu. Evet, Nurullah Gökmen... Babanın kanı yerde kalmadığı gibi bütün mazlumların da kanı yerde kalmadı ve kalmayacak da.

Asım Gökmen sen rahat uyu. Yüreğimiz, damarlarımız içinde ki o coşkun kanla seni anmakta. Sana saygısını sunmakta her daim.

*Uyurken seyrettiğim, o yatak boş şimdi...
Uzaklardan kokun gelmez oldu, asker oğul...
Gözpınarım dolu dolu, baba yüreğim incindi,
Kırpiklerin arasından sel akar asker oğul...*

Recep Karadereli

Mürsel Gürlek 26 Nisan 1968’de doğmuştu. Kozaklı’ya bir nüfus daha katılmıştı böylece. Anne Yetel Hanım ve baba Mahsut Bey artık hayata daha bir dört elle sarılmalıydılar.

İlk ve orta okulu Kozaklı’da okudu. Liseyi de yine Kozaklı Lisesi’nde okudu.

Bir süre sonra Gülay Hanımla evlendi. Selim ve Samet isimli iki de çocukları oldu.

Mürsel Gürlek kendi halinde yaşamayı tercih eden bir kişiydi. Yerine ve zamanına göre konuşmayı seçerdi. Çok konuşmak ve saygısızlık yapmak, Mürsel Gürlek’in hiç sevmeyişi davranışlardı. Fiyakalı giyinmekten hoşlanmayan, bulduğunu giyen birisiydi. En çok sevdiği yemek bazlama, börek, tatlılarsa baklava... Tuttuğu takım da Fenerbahçe idi.

Gün geldi Hakkâri Yüksekova’da vatani görevini yapmaya başladı.

Tarih 31.05.1994’tü. Pusuya yakalanmışlardı, habersizce... Bu pusudaysa 13’ü rütbesi yüksek asker, 50’si de er olmak üzere toplam 63 kişi şehit olmuştu.

Yetel Anne yavrusunu kaybetmenin acısıyla yanık yanık ağlarken girmişti rüyalarına oğlu. Yarı uyanık yarı uyurken ziyaret etmişti. Mürsel Gürlek annesini. Ve demişti ki: “Anne ben iyiyim, yerim çok rahat, benim için üzülme, üzülmeyin...”

Artık Yetel Anne biricik evladının arkasından sadece ona hayır dualarını gönderebilir bir de masum yakarışlarını. “Evladım öldü ama mertebesi benim için en büyük teselli.” diyordu onun için.

Hayat arkadaşı Gülay Hanım ise: “Çocuklarına doyamadan şehit düştü. Allah bana da anneme de sabır versin.” diyor

Komşuları ve yakınları ise dillerinden düşürmedikleri Mürsel Gürlek için duygularını şöyle dile getiriyorlar: “Şehitlik herkese nasip olmaz. Kalbimizde unutulmayacak bir şehit var.”

Eğer yaşasaydı Mürsel Gürlek annesiyle mutlaka hayırlı işler yapacaktı. Ama üzülme Yetel Anne. Çünkü oğlun bu vatana kendini adayarak zaten işlerin en hayırlısını yaptı.

ALLAH’IN İZNİYLE...

AHMET KARA

*Dalgalandığın yerde ne korku, ne keder...
Gölgende bana da, bana da yer ver !
Sabah olmasın, günler doğmasın ne çıkar.
Yurda ay yıldızın ışığı yeter.*

Arif Nihat Asya

Hafize ve İzzet Kara çifti her günü birbirinden güzel geçirirken, Ahmet'in dünyaya gelişiyle daha farklı bakarlar hayata...

1964... Gelişiyle güneş daha bir aydınlıktır. Sevdikleri onun gelişiyle şükretmişlerdir Allah'a. Hafize ve İzzet Kara, oğullarının en iyi şekilde yetişip, en iyi eğitimi almasını isterler. Kim bilir neler hayal ederler ismi güzel Ahmet'e baktıkça...

Ahmet, ilkokulu Civelek İlkokulu'nda bitirir. Ortaokulu ve liseyi de Gülşehir Lisesi'nde tamamlar. Ailesinin isteği gibi hedefini polislikten yana belirler. Öğrendikleriyle büyük bir aşama kaydeder. Polislik eğitimini tamamlar Balıkesir'de...

Sevecen ve hayat doludur. Ruhu gibi bedeni de rahatı sever; yani sporu... Karakteri ise ciddidir. Tekvandoyu sever. Yani uzaklara elleriyle ulaşabilmek tek düşüncesidir. Kumral, 1.70 boyundadır Ahmet Kara. Hayatta en çok sevdiği ise kızı Hafize'dir.

Kalbinin bir yarısını eşi Güldane Hanım, diğer yarısınıysa Ethem Erdem, Hafize, Merve ve Muhammet doldurur.

Ahmet Kara görevinin başında dikkatli bir takipçidir. Ama gel gör ki kader ilerleyen kurşunun önüne geçemez. Çünkü emir yüce Yaratandandır... Kör bir kurşuna teslim olur ya da alın yazısına... Güldane Hanımınsa yüreğine malum olur. Bir gün önceden eşinin bir kaza kurşununa hedef olacağı.

En büyük iki arzusundan biri olan şehitlik 05.12.1994'te gerçekleşir. Kutsal toprakları ziyaret etmek ise nasip olmamıştır.

Toprağında rahat uyu şehit Ahmet. Şehidimiz... Evlatların sana layık olmak için yaşıyor. Eşininse dudakları senin hayrına açılmakta her yatsı vakti! Annen ve baban sadece "şükür" diyor, "Allah'a Çok şükür..."

Ruhun şad olsun Mekke hayranı, gönül adamı...

Kalbimiz sen ve senin gibilerle...

*Varlığın ülkeme güven veriyor
Asayiş seninle berkemal polis
Kavgalar bitiyor huzur geliyor
Adalet elçisi kahraman polis*

Muammer Baydere

Kadir Kaya 3 Haziran 1963 yılında Gülşehir'in Gümüşkent beldesinde doğdu. Annesi Nevriye Hanım, babası Ziyaettin Beydi.

Gümüşkent İlkokulu'ndan mezun oldu Kadir Kaya. Hayat onu Hacıbektaş Emniyet Müdürlüğü'ne bekçiliğe atadı.

Elif Hanımla evlenerek mutlu bir yaşamın kapısını araladı. Bu mutlu ve sade evlilikten 3 evlat dünyaya geldi. Özlem Mustafa ve Nevriye...

Çocuklarına düşkün, onlarla oynamayı seven bir babaydı. Hele de Mustafa'sına ayrı bir düşkündü. Oğluyla ava gitmekse en büyük zevkiydi. Yıl 2006... Oğlu Mustafa'da babası gibi ava çok düşkün ve babadan kalma tüfeğe gözü gibi bakıyor.

Kadir Kaya insanlara yardım etmeyi çok seven biriydi. Öyle ki konu komşu onun için: "Dört kardeşin içinde O bir başkaydı" diyecek kadar...

Hayat devam ederken bir gün yine işe gitmişti Kadir Kaya. Ama o gün her şey değişecekti. İçinde bir ara onu sürekli rahatsız etmesine rağmen "Haydi hayırlısı." diyerek yola koyuldu. Ve her zamanki işine başlamıştı. Ama bir sorun vardı, resmi araç hazır değildi. Polis arkadaşı yoldan geçen bir tır çevirdi onun için Nevşehir'e giden. Nerden bilebilirdi ki vatana karşı son vazifesini ifa edemeyeceğini... Tırın fireni patladı ve kaçınılmaz kaza meydana geldi. Tır yuvarlandı. Allah'ın takdiri ki Kadir Kaya ebedi aleme intikal ederken, şoför de kazayı ayağı kırık olarak atlattı.

Kadir Kaya ardından bir eş bir de üç çocuk bıraktı. Elif Hanım eşini kaybettiğine mi yansaydı, keşif tutanağı olmadığı için bağlanamayan şehitlik maaşına mı veya 3 yetimin nasıl yetiştirileceğine mi?

Aradan tam bir yıl geçti... Kadir Kaya'nın ölüm yıl dönümünde nihayet aileye maaş bağlandı. Ve Elif Hanım bir nebze olsun rahatladı. Elif Hanım Yeni Yıldız Kooperatifine girerek bir ev sahibi oldu. Artık tek düşüncesi vardı o da evlatlarını okutmak ve bir meslek sahibi yapmaktı. Şimdi büyük kızını evlendirdi, küçük kızı ise lise mezunu...

Kaderin cilvesine bakın ki Kadir Kaya'nın üzerine titrediği "Aman oğluma iyi bakın." dediği Mustafa'sı yedinci sınıftayken elinde oynadığı kireç dolu bardak patladı ve Mustafa bir gözünü kaybetti. Şimdi ise %32 özürlü sayılıyor. Oysa işe girmek için %40 özürlü olması gerekiyor. Üzülmeyin Elif Hanım ve Mustafa... Elbet kader size de gülecek, yaralarınız sarılacak ve el birliği ile bu memleketin insanları size sahip çıkacak...

Bizler de şehitlerimize Allah'tan rahmet, ailesine de sabır diliyoruz.

ALİ KAYACA

Akan kanlar giden canlar,
Vatan için bayrak için,
Yirmisinde yiten canlar,
Vatan için bayrak için.

Ümit Güngör

1975 yılında Ocak ayının beşinde Nevşehir’de Münine Korkmaz bir çocuk dünyaya getirmiştir. Babası İsmail, adını Mehmet koymuştur. Eğitim merdiveninin ilk basamağına Sulusaray İlkokulu’nda atmıştır adımını. Liseyi de Endüstri Meslek Lisesi’nde bitirir.

Askerden önceyse beyaz eşya mağazasında çalışmıştır.

Müzik dinlemeyi çok sever Mehmet Korkmaz. Bilinmeyen saatlerde, bilinmezliklere bırakır kendini zaman zaman. Sigara içmez, yemeklerden en çok sevdiğiye patates kı-zartmasıdır.

Çok sever Mehmet Korkmaz ailesini, nişanlısını ve yeğenlerini.

Her şeye sıra geldiği gibi Mehmet Korkmaz’ın askerliğinin de sırası gelir. Görev ye-riye gidenlerin çoğunun dönemediği Hakkari...

Kabullenir gideceği yeri Mehmet Korkmaz. Soyadının hakkını verir katıldığı çatışma-larda. İçine doğmuş gibi gittikleri son piknikte ailesine, onları bir daha göremeyeceğini hissettiğini söyler.

Mayına basarak Hakkâri Çukurova’da şehit olur.

Yakın dostları, sevdikleri, en önemlisi de ailesi yasa bürünür arkasından. Taşıdıkları şehitlik gururu biraz olsun yüreklerini soğutur. Kasaba bile eski canlılığını yitirir bir süre. Hiç unutmaz ablası Mehmet Korkmaz’ı ve gönderdiği hediye. Yeğenlerini çok sevdiği için askerden oyuncak bir robot göndermiştir Mehmet Korkmaz. Ablası ise tek ve değerli olan bu hatırayı oynatmaz oğluna. Çünkü o hediye kardeşini görür gönül gözüyle.

Yaşasaydı eğer Mehmet Korkmaz, nişanlıyla evlenecek, nasipse eğer Almanya’ya yerleşip orada yaşayacaktı. Ama hayat sayfası onun için çoktan kapanmış, sevgililerin en gerçeğine kavuşmuştu.

Ruhun şad olsun Sulusaray’ın yiğidi Mehmet Korkmaz!..

ŞAHİN KURTOĞLU

Şahin'im beni koydun nereye gittin
Derin uykulara mı daldın
Hasan'ın emanetini kime attın
Ali Dursun'un emanetini kime attın
Ben boyunlarını düzeltemem.
Yaktın ciğerimi Şahin'im

ERCAN ÖLMEZ

Şehitlerin kanıyla kızaran toprak
Bağrında yatanlar öyle şanlı öyle pak
Şehitler saftutmuş Conk Bayırı'na bak
Ataların geliyor, Ey Türk ayağa kalk.

Zekai Uz

Sene 1971 Ocak ayının yirmi dördünde bir ağlama sesiyle irkilmışti Nevşehir. Âdeta sesini kesmiş, kulak kabartıyordu büyük bir heyecanla bu sese... Çünkü Ercan Ölmez doğmuştu. Süslemişti Nevşehir'i varlığıyla... Annesi İkbâl Ölmez yavrusuna sonsuz şefkatiyle ellerini kenetlemişti. Bir daha hiç açmamacasına... Babası Mehmet Ölmez'se biricik yavrusunun adını dağlara yazar gibi yazmıştı kalbine.

Cumhuriyet İlkokulu'nda okumuştı ilkokulu ve ortaokulu Ercan Ölmez. Bilirdi Cumhuriyeti, vatani, bayrağı, insanlığı... Hissederdi ta o zamanlarda o küçücük yüreği.

Liseyi ise Nevşehir Lisesi'nde bitirmişti. Üniversiteyi, Kırşehir İnşaat Meslek Okulu'nda okumuştı. Başarısından dolayı mesleğine adını yazdırmakta zorlanmamıştı. İnşaat Teknik ve Haritacılık.

Ercan Ölmez, güzel huylu, güler yüzlü, hoş görülü bir insandı. Hayata her zaman pozitif bakardı. Hayatta sevmediği hiçbir şey yoktu. Her şeye, herkese yüreğinden tuttuğu aynayla bakardı; ıslıl ıslıl, apaydınlık... Spor giyinmekten hoşlanırdı. En önemli alışkanlığı ise kitap okumak. Ailesinin, yakınlarının ve sevdiklerinin kalbinde önemli bir yer tutmuştu.

Evliydi Ercan Ölmez. Hayatını Güzin Hanımla birleştirmişti. Ve bir de dünya tatlısı çocukları Tolgahan vardı. Tatlıydı, masumdu. Ne bilecekti ki canından çok sevdiği babasıyla günün birinde ayrılacağını. Altın Yıldız Koleji'nde okumakta şu an...

Artık görev zamanı gelmişti. Ardahan'da yazılmıştı şehidimizin alın yazısı... Tarihler 02.04.1997'yi gösteriyordu. Takvim yaprakları bile hüznünü tarif etmekte güçlük çekiyordu. O günden sonra Ercan Ölmez'den sadece son sözleri yadigâr kalmıştı İkbâl Teyze'ye: "Anne ben şehit olacağım."

Eğer yaşasaydı Ercan Ölmez 35 yaşında çevresi tarafından sevilen, sayılan bir kişi olacaktı. Ve sevdiklerinin gönlünde eşsiz bir prens.

Ruhun Şâd Olsun!

*Al renkli bayrağa binlerce can verdik biz,
Gerekirse eğer daha on binlerce veririz,
Biz Türkoğlu Türküz, neslimizi biliriz,
Bayrağuma dokunana haddini bildiririz.*

Galip Sinecikli

1972'de Alacaşar'da gözlerini açmıştı Musa Özdemir. Canından ayrı tutmazdı onu annesi Kıymet Hanım. Babası Seyif Ali'de bir başka sevmişti oğlunu. Alacaşar İlkokulu'ndan mezundu Musa Özdemir. Yaşı ilerledikçe bir işin ucundan tutmaktı gayesi. Sanayide boyacılık yapıyordu. Tam bir Beşiktaş fanatığıydı. Gerekliği zaman iyi bir dost, iyi bir arkadaş, bir gönül adamıydı. Abdestine namazına çok düşkündü. Gezmeyi, eğlenmeyi, rahat yaşamayı çok severdi. Saçlarını her zaman arkaya taramaksa en belirgin özelliklerinden birisiydi. Ve bir de spor giyinmek. Mümkün olduğunca yemek ayırt etmemeye çalışırdı. Ama yine de en sevdiği yemek Anadolu yemeği olan kuru fasülyeydi.

Çok sevdiği annesini askere gitmeden on iki yıl önce kaybetmişti. Yüreğinin en ağır acısını yaşıyordu belki de. Annesini unutmamıştı. Bir unutulmazı da çok sevdiği ve evlenmek istediği kızdı. Ama günün birinde bu mutluluk tablosundan bir kişinin çıkacağını akıllarına getirememişlerdi. Hatta sevdiği ile bir resim çektirmişlerdi. Kardeşine gönderdiği resmin arkasındaki şu sözler, onu ne kadar sevdiğini gösteriyordu:

"Değerli kardeşim bu resme baktıktan sonra ne olur iyi sakla olur mu?"

Kardeşin Musa ve müstakbel yengen."

Ve bu resim kardeşleri tarafından hâlâ muhafaza edilmektedir.

Ailesinde dedesine de saygısı sonsuzdu, Musa Özdemir'in. Bir araya geldiklerinde bazen annesinden söz açılırdı. Ve geçmiş günümüze taşınarak yâd edilirdi. Musa Özdemir o an içinden bir acının koptuğunu hissedirdi.

Ve askerlik zamanı gelmişti. Görev yapacağı yer terörist barınağı olan Diyarbakır / Ergani idi. Ölümünden iki ay önce geldiği memleketinde ailesi ve sevdikleriyle hasret gidermişti.

Görevine ikinci dönüşünde nerden bilebilirdi ki vatanından ayrılıp gerçek vatanına yürüyeceğini? 5-6 kişi arabayla çatışmaya giderken bu sefer teröristler yerine trafik canavarı yollarını kesti. O acılı tarih 20.10.1992 idi. Allah'ın hikmeti ki arabada bulunanlardan sadece Musa Özdemir tanışmıştı ölümle.

Hayatta her şeyin önüne geçilebilir ama alın yazısının asla!.. O, canını Allah'a hiç çekinmeden teslim etmişti.

EROL ÖZTÜRK

*Cehennem olsa gelen göğsümüzde söndürürüz;
Bu yol ki hak yoludur dönme bilmeyiz yürürüz!
Düşermi tek teşi sandın harim-I namusun?
Meğer ki harbe giren son nefer şehit olsun.*

M. Akif Ersoy

MUSTAFA SOYLU

*Kurşun yedi, aktı kanı,
Vatan için verdi canı.
Bu mezarı iyi tanı,
Burda bir şehit yatıyor.*

Zeki Çalar

Şırnak'ta özel tim olarak, vatani görevine devam eder. Artık onun da yıllar yılı anlabileceği onlarca askerlik hatırası, bir deftere adreslerini yazdığı her iklimden "asker arkadaşı" olmuştur. Ama bütün bunlar işte bu fotoğraflara hapsedilip kalır... Sorsak anlatırlar mı acaba Mustafa'nın elindeki telsize ya da ayaklarındaki çamurlu postallara? Keşke fotoğrafların dili olsa!

Tezkereye dört buçuk ay kalmış. Şafak... Çıkılan bir görevde topuğundan vurulur Mustafa. Ailesine haber verilmesini de istemez. Komutanı onu çok sevdiğinden bu isteğine rıza gösterir. Yarasının iyileşmesi üç ay kadar sürer.

Tezkereye bir ay kalmış. Ailesine yazdığı mektupta birkaç kıyafet göndermelerini ve şehit düşerse üzülmemelerini ister. Bunun son mektubu olacağını nereden bilecektir? Yoksa hissetmiş midir? Bu mektuptan üç gün sonra çıktığı görevde yanağından ve sırtından vurulur. Hastahaneye yetiştirilmeye çalışılırken şahadetle kucaklaşır. Mustafa'nın ölümü de adına yakışır bir şekilde gerçekleşir : "SOYLU"

Hatice Hanım ve Ahmet Bey... Onlar vatan için bir kurban da kendileri vermiş olmaktan gururlu...

Ve... Birkundak daha sarmalar Mustafa'yı... İşte burada...

BEKİR ŞAHİN

*Dilde rahmet duası,
Gökte kasvet havası.
Bir Mehmetçik vurulmuş,
Ağlar şehit anası.*

Zeki Çalar

Yolda bir mayın Bekir'in kullandığı araçtakileri ve diğer yiğitleri paramparça etmiş. Arkadan gelen ekip de çatışma sırasında şehit olmuş. Ama ne şehit!.. (28.05.1989)

Bir subay eşliğinde resmi bir arabayla gecenin zifiri karanlığında gelmiş Bekir'in paramparça olmuş cesedi. Aile yiğit Bekir'in, elinde bavulu ile gelmesini beklerken o, tahta bir bavul içinde gelmiş. Hiç kimseyi baktırmamışlar Bekir'in cansız bedenine. Ölümünü kabullenememiş Topaçlılar. Sabiha Ana oğlunu- ölüsünü de olsa- son bir kez göremediği için sürekli ağlarmış. Ve günün birinde ince hastalığa tutulmuş Sabiha Ana. Bir süre sonra Sabiha Anayı alan ölüm gitgide ruhsal durumu bozulan Ali Amcayı da almış.

Eğer yaşasaydı Bekir 36 yaşında olacaktı. Bir de sevdiğine kavuşacaktı belki. Siz... Kaç yaşındasınız?

MUSA TAŞDEMİR

Bayrağa sarılı tabutu geldi.
Titredi bedenler dizler çömeldi.
Sanki bir ok girip bağrımı deldi.
Vatan için şehit düştü Mehmet'im.

Kerim Yavuz

Musa Taşdemir yüreğini Ankara'da erken bırakan şehidimiz. 15 Ocak 1980'de Nevşehir'e bağlı Alacaşar Köyü'nde açmıştı gözlerini dünyaya. Muradiye Teyze belki de ismi gibi murat etmişti oğlunun şehit olup göklere adının yazılmasını. Feramis Amcanın- sa ak alnının göstergesiydi belki de oğlunun şehit oluşu.

Musa Taşdemir bizler gibi gönlüne İmam Hatip'i yazmıştı. "İmam Hatip ile varım onunla yaşıyorum ." demişti.

Nişanlıydı. Gönlü hep çalışmaktan yanaydı. Özgürlüğüne düşkün kanat çırpın kuşlar gibi üstünde hiç rehavet taşımazdı. En çok sevdiği sporlardan birisi basketboldu. Takım tutmayı sevmezdi. Sevdiği renk siyahtı. Yemek ayırt etme gibi bir durumu olmasa da en çok patates kızartmasını ve tandırda kuru fasulye severdi. Gezmek, rahat dolaşmak ve stres atmak için pazar günlerini seçerdi Musa Taşdemir. Güler yüzlüydü, bir o kadar da merhametliydi. Murat ve Şahin en yakın arkadaşlarıydı.

Görev yeri Adana'ydı. Topçu onbaşıydı. Görevi de şehit olduğu mertebe kadar yüksekti. Bir mektubunda şehit olacağına dair hissettiği duyguları helallik isteyerek belli ediyordu. Bu mektuptan ziyade bir tebrik kartıydı. Şöyle diyordu Musa Taşdemir:

"Canımdan çok sevdiğim anneciğim ve babacığım,

Nasılsınız, iyi misiniz? İyi olmanızı Allah'tan diler ellerinizden öperim. Ve Kurban Bayramı'nızın hayırlı olmasını en içten dileklerle temenni ederim. Beni soracak olursanız, çok iyiyim. Tek düşüncem varsa sizlersiniz. Beni sakın merak etmeyin, mutluyum...

Sizleri çok seviyorum. BENİ UNUTMAYIN. Eğer sizlere karşı en ufak bir hatam olduysa, bağışlayın.

Musa Taşdemir
6. Kolordu 106 Topçu Alayı
Köprüköy/ Adana"

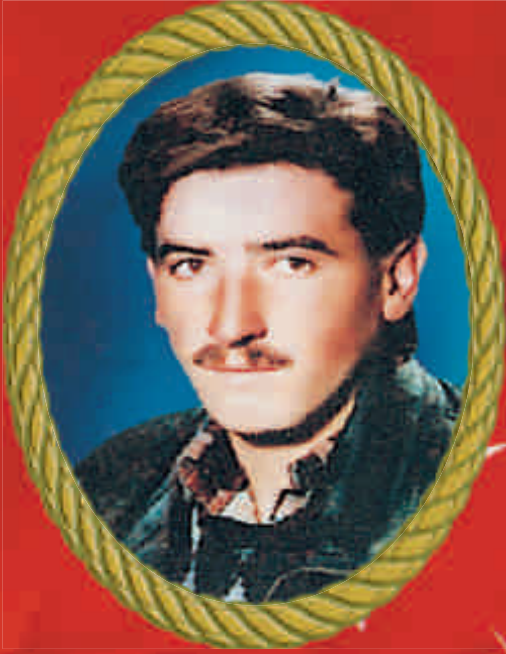

Bir gün Osmaniye’den yağmurlu bir havada göreve giderken çok namlulu roket atar arabasını kullanıyordu. Biraz da rüzgarın etkisiyle arabanın üzerindeki çadır açılmıştı. Çadırın kapatılması gerekiyordu. Bu işi Musa Taşdemir yaptı. Ama bu onun vatana ve millete son yardımı oldu. Arabanın üzerindeki elektrik kablolarını fark etmemiş ve elektrik çarpmıştı. Hemen hastaneye kaldırıldı. Ankara Gülhane Askeri Tıp Fakültesi’nde tedavi altına alındı.

Kaza ailesine bildirilmiş ve babası Feramis Amca hemen oğlunun yanına gelmişti. Musa Taşdemir hasta yatağında bile babasına iyi olduğunu söylüyordu. O, babasına şimdiye kadar hiç zorluk çıkarmamıştı. Hatta basının sinirlerini bile hemen yatıştırırdı. Bunu Feramis Amca da fark ederdi. Oğlu ne zaman karşısına geçse sinirli halinin yerlerinde yeller eserdi. Tarih 10 Haziran 2001’i gösterirken Musa Taşdemir Allah’a kavuştu, ailesinin ve okulumuzun şehidi oldu. O günden bu yana Taşdemir Ailesi yüreğine taş basmış, Allah’a hamd etmiş ve onları şehit ailesi olmaya layık gördüğü için şükretmişlerdir.

Sana nasıl “öldü” deriz? O kutsal mertebenin eşsiz fedailerinden birisin. Evet ismin “Şehit Topçu Onbaşı Musa Taşdemir” şeklinde Nevşehir sokaklarını, parklarını şereflendirmeli. Ama eminiz ki ismin en kısa zamanda sokaklara, parklara verilecektir.

Ve tekrar dinle Musa Taşdemir, senin için bu eller kalem tutmakta. Senin için yürekler bir hedef kitlede buluşmakta. Senin için gözyaşları gururdan esef tablosunu örtmekte. Senin için bayraklar semada hep seni selamlamakta...

AHMET TEKDEMİR

Attılar önüme kanlı elbise ile bere
Sana ölümü verenlere Allah versin bin kere
Dört gözle bekliyorduk, geleceksin diye habire
Seni vuranları sersin Allah yerden yere

Tuncay Balık

SERKAN TOSUN

*Ŗehit olursan ey oğul
Sanma ki d¼Ŗt¼ę¼n yer taŖla kurak toprak
Kanunun damladığı yer Cennet vatanım
Sanma ki Ŗahadetine tek ben aęlayanım
Bak, bulutlarla sana ağlıyor koca Kızılırmak.*

İsmail Sarigene

Özlem, hasret, her şey bu yolda başlar
İnsanoğlu kendini ancak böyle anlar
Sevgi kalbe gömülür hasret başlar
Kasım 23'te askerim...

Vatan borcunu ödeyeceği yer Şırnak'ın Cizre İlçesi'nin Akdizgin Köyü idi. Dönmek umudu ile anasının elini öptü ve yola koyuldu. Geride onunla gurur duyan bir baba ve gözü yaşlı bir ana bıraktı.

Bir adımla başlayan uzun yollar, sonunda bitmiş ve Serkan Tosun görev yerine gelmişti. Serkan'ın ve arkadaşının görevi mayınları temizleyip, asker yerleştirmektir. Zordu görevleri... Ama onlar buna hiç aldırış etmediler, "Vatan Sağ olsun" du. Önemli olan da bu değil miydi?

Günler hızla geçip gidiyordu. Mutluydu bu asker ocağında... Fakat insanın bayramlarda sevdiklerinden ayrı olması bir başka acıdır yürekleri. Serkan'da böyle söylemekte:

"Canım anacığım, babacığım ve ağabeyciğim,

Bu bayramda sizlerle birlikte olamıyorum ve sizlere buradan bol bol selamlar gönderirken ellerinizden öpüyorum Beni merak etmeyin, ben çok rahatım burada. Tek düşüncem sizlersiniz.

Hasretinizden başka hiçbir rahatsızlığım yok. İyi ve sağlıklı olduğunuzu bilmek beni çok mutlu ediyor, asker ocağında... Bir daha ki bayramda beraber olmak dileğiyle hepimize hayırlı bayramlar...

Bana mektup yazmayı unutmayın.

Sizleri unutmayan Piyade Komanda Er Serkan Tosun."

Bunların dışında annesine mermilerle 'Canım Annem' yazılmış bir resim göndermişti. Resmin arkasına 'Babacığım seninle ilgili olanını bulamadım ama 'Canım Babam' yazılı olanını bulursam, hemen göndereceğim, cümlesini yazmıştı. Annesi içinde şu dizeleri kağıda döktü:

ANAM

Askerlik günü geldi çattı
Annemin gözü birden yaşla doldu
Evladı bu üzüliüyordu
Üzülme ana oğlun Serkan Mehmet oldu
Anne neden derin derin düşünmektesin
Biliyorum beni bu yaşa getirdin
Dün küçüktüm bugün askerim
Üzülme anam ben buna dayanamam
Beni kucağında sen büyüttün
Hem dövdün hem sevdin
Zor günlerimde destek oldun
Üzülme anam ben buna dayanamam
Şimdi ben askerin yolunu tuttum
Arkamda sevenlerimi bıraktım
Sanmayın sizleri unuturum
Bu sevgi unutulmaz anam
Soran olursa ben şimdi askerim
Büyüklerin ellerinden küçüklerin gözünden öperim
Ben bu yola geri dönmek için gittim
Üzülme anam ben buna dayanamam

Akrep ile yelkovan, abisinin düğün gününü yaklaştırıyordu. Serkan Tosun komutanlarından izin istedi. Düğüne gidecek, halay çekecekti. Bunların hayalini kurduğu gün görev sırası arkadaşında idi. Ama arkadaşı görevini yerine getirecek durumda değildi çünkü aniden rahatsızlanmıştı. Serkan'ın yüreği buna dayanamadı. Onu hastaneye gönderip görevi üstüne aldı. Elbisesini giydi, hazırlığını yaptı ve yanına diğer asker arkadaşlarını alıp görev yerini gitti. Her şey yolundaydı. Ölüm topları olan mayınlar temizlenmişti. Ama mertçe savaşmayı bilmeyen düşmanlar ani bir baskınla onu tam kalbinden kurşunlamışlardı. O an yediği kurşunla hainliğin acısını hissetmişti ruhunda. Artık şehit olma zamanı gelmişti. Komutanı ona doğru eğilmiş, çaresiz gözlerle bakıyordu. Serkan Tosun şehit olacaktı, bunu hissediyordu. Güç bela 'Komutanım beni kurtarın. Daha abimin düğününe gideceğim!' dedi ve söylemek istediği diğer cümleler kapanan dudakların ve gözlerin arkasında kaldı. 'Serkan' 'başı kan dolu' demektir. Ama Serkan yüreği kanlı gitmişti.

Serkan Tosun ruhunu Allah'a teslim ederken Nevşehir'de muhterem zatlardan biri bir rüya görüyordu. Rüyasında çok beğendiği Serkan'ın evini satın almak istiyor, bir başka zat ise 'O eve bu gün bir şehit gelecek' diyordu. Ve o evin üzerinde bir nur olduğunu söylüyordu. O sabah Nevşehir'in 57. şehidi Serkan Tosun'un cenazesi memleketinin toprağına kavuştu.

O gün büyük bir cenaze töreni düzenlendi ve 5 Temmuz 1999'da Nevşehir şehidine ağıladı.

Oğulları şehit olmuştu. Şimdi nasıl dayanacaktı Elif Ana'nın kalbi? Zaten son izne geldiğinde kendine dahi itiraf edemese de sezmişti, bu gidiş dönüşü yelken açanlardan değildi. Çünkü asker oğlu durgun ve sakindi. Ne hasretlerini giderebiliyorlardı ne de onun için yaptığı yemekleri yiyebiliyordu. Ve dudaklarından şehitlikten başka bir şey dökülüyordu. Ne olursa olsun isyan edemezdi. Veren de Allah'ı, alan da... İsyanı onu oğlundan ayıran kurşunu sıkın PKK'ya idi. Ama bir hafta sonra aldığı telefon yüreğini biraz olsun ferahlatmıştı. Telefonu eden kişiler Serkan'ın arkadaşları idi. Düzenledikleri bir operasyonda Serkan'ı vuran kişiyi öldürdüklerini, bunu ise Serkan'ın silahını ölen PKK'nın üzerinde bulduklarında anladıklarını söylüyorlardı. Ve "Oğlunun kanı yerde kalmadı!" diyerek yüreklere biraz olsun su serptiler. Elif Ana oğlunun resmine bir damla daha gözyaşı kondurdu.

Gamliydi, kederliydi Mustafa Amcanın yüreği... Oğlu şehit olmuştu ama bu hicran dayanılmazdı. Birçok erkeğin yaptığı gibi o da acısını gözlerinde değil yüreğinde yaşıyordu...

İnsanın durduramadığı tek şey olan zaman, yine akıp gitmişti. Serkan'ın şehitliğinden bu yana uzunca bir zaman geçmişti. Elif Ana pazardan alışverişini yapmış bir o kadar da yorulmuştu. Bir yere oturdu ve ona oğlunu hatırlatan delikanlıları seyre koyuldu. İçinden 'Keşke oğlum da burada olsa!' demiş ve oğlunu ne kadar çok özlediğini fark etmişti. O sırada kalabalığın arsında bir tebessümle karşılaştı. Kalbi hızlı hızlı atmaya, gözyaşları akmaya başladı. Gözlerine inanamadı, bu tebessümün sahibi canı, ciğeri oğlu Serkan'dı. Ona 'Beni merak etme anneciğim ben çok iyiyim!' diyordu. Sonra Serkan aniden kayboluverdi tıpkı aniden görünmesi gibi. Elif Ananın gözlerinden akan damlalar bir deryayı coşturmaya başladı.

Serkan Tosun şehit olarak ebedi âleme göçmüştü. Arkasında gözü yaşlı bir aile, onu özleyen arkadaşlar ve "Hiçbir şeyimiz olmasaydı da Serkan gibi bir oğlumuz olsaydı!" diyen komşularını bırakmıştı. O gece arkadaşının aniden hastalanması bir tesadüf müydü?

Serkan şimdi 20 Temmuz Mahallesi'nde "ŞEHİT SERKAN TOSUN SOKAĞI'nda yaşıyor.

RAMAZAN TÜFEKÇİ

Adım adım koşamadım
Karlı dağlar aşamadım
Ben askerime kavuşamadım...

1970'te Nevşehir'de doğmuştu Ramazan Tüfekçi. Annesi Fatma babası Mehmet! Ramazan Tüfekçi aradığını bulamamıştı H. Lütfü Pamukçu İlköğretim Okulu'nda. Ve tamamlamadan terk etmişti. Sonrasında ise sanat okuluna devam edip kalfalığa aday oldu. Bir baltaya sap olabilmek değil miydi önemli olan? Yüreğindeki sesi dinleyip ilerlemek değil miydi? İşte bunu yaptı Ramazan Tüfekçi ve artık o bir kalfaydı.

Evlenmemişti henüz. Çünkü askerliğinin bitimine sevdiği kızı almayı düşünüyordu. Bütün hayallerini, isteklerini, hedeflerini dönüşüne saklamıştı. Kalbi her şeyden önce vatan borcunu ödemek için atıyordu. Vatanımıza saldırmak isteyen o cani insanları kanıyla topraklarımızdan atmak için gidiyordu. Siirt Gökçebağ'da tim askeri idi. Nerden bilebilirdi ki ailesine, sevdiklerine dönüşüne iki ay kala Allah'a döneceğini... Görev dönüşünde trafik kazasıyla ruhunu yüce Yaradan'a teslim edeceğini... Sıla hasretinin delik deşik ettiği yüreği belki bir nebze olsun anlamıştı, bir nebze olsun hissetmişti o kutsal mertebeye ereceğini. Kâinatı bir tek çizgide buluşturan Yaradan'ın elbet buna da gücü yeterdi.

Askere gitmeden önce dönüşünde alacağı arabayı koyabilmek için babasıyla birlikte bir garaj yapmıştı. Tuttuğu takım Fenerbahçe'ydi. Sarı-lacivert vazgeçilmez renkleri. Ne olursa olsun ibadetine düşkündü. Beş vakit namazında gösterdiği titizliği hayatına da aksetmişti. Köfte, kuru fasulye, kıymalı pideyi daha çok sevse de yemek ayırt etmemeye özen gösterirdi. En çok takım elbiseyi yakıştırdı kendisine... Annesi, babası, kız kardeşleri, amcası ve diğer akrabaları... Kısacası hepsini çok sever onların isteklerini yapabildiği oranda gerçekleştirmeye çalışırdı. Çünkü onlar bu dünyadaki tek yarenleriydi. Kötü alışkanlıklardan uzak sigaradan bihaber yaşırdı. Kahramandı Ramazan Tüfekçi. Cesurdu, yedi teröristi yere sermiş, yedi takdirname almıştı. Ailesi için parça isterdi radyodan bazı akşamlar; Ferdi Tayfur'dan Orhan Gencebay'dan, yüreğinde hissettiklerini ailesine, sevdiklerine ithaf ettirirdi. Önceleri telefonla günde iki üç kez özlemine bir parça olsun giderebilmek için konuşurdu annesiyle. Bir gün yine annesini aramıştı ve şöyle demişti: 'Körfez Savaşı'nda birçok yiğidin arasında ben de varım. Anne ben çatışmaya girmeden önce televizyona çıkacağım. Beni izleyin. Yüreğinizdeki kanayan yara bir nebze

olsun sarılmış olur böylece.”Tüfekçi ailesi bu haberi öğrendikten sonra televizyonun başına geçmişti. Fakat oğullarını seçememişlerdi diğer Ramazanlar”ın arasından.

Körfez savaşı sırasında bir arkadaşı kollarında can vermiştir.

İyi bir nişancıydı. Komutanları yaptığı başarılarından dolayı onunla gurur duymuş ve onu özel nişancı seçmişlerdir.

Manisa Kırkağaç’tan dağıtım iznine gelişiyle ailesini de son kez görmüştür. Hasret gidermişler, onu yeniden uğurlarken ardından yine su dökmüşlerdir.

Günler birbirini kovaladıkça, aylar kapıları çalıyordu. Oğlunun özlemini kalbinde taşıyan anne pencereden akasya ağacının dalına konan bülbülle gideriyordu oğlunun hasretini ve onunla konuşturuyordu yüreğini: ”Oğlumdan bir haber mi getirirsin ey bülbül! Onu nasıl özlediğimi, gözyaşlarımın sel olup yüreğimi yerinden nasıl kopardığını görmez misin? Yoksa onun yerine sen mi geldin derdime deva olarak? ”İşte böyle konuştu Fatma anne içinden gelen sevgi lisanıyla... O anda aradı telefonla anasını yüreğindeki matem duyan Ramazan Tüfekçi. Ve dedi ki: “Ana sen üzümü kes, bağı boz. Pekmez yap gönder. Gönder ki güçleneyim. Damarlarımdaki kanlar boğsun düşmanı. Güçleneyim ki milletim rahatça başını koysun yastıklara... Bizler burada kara kartalların yuva yapamadığı yerlerde nöbetteyiz her daim.Her bir kurşunla yere serilen o vicdansızların tek tek yok oluşlarını görmektir beni huzurlu kılan.Sizi de kılsın...” Fatma annenin gözlerinden taşan gurur gözyaşları kapatır telefonu ve oğluyla ikinci kez gurur duyar.

Bir gün görev yerinden dönerken mayına kurban olur birkaç arkadaşıyla bulundukları arabada... Arabadan altmış metre ileriye uçar ve kafasını taşa çarpar. Onu şehitlik mertebesine ulaştıran kan kaybı olur.

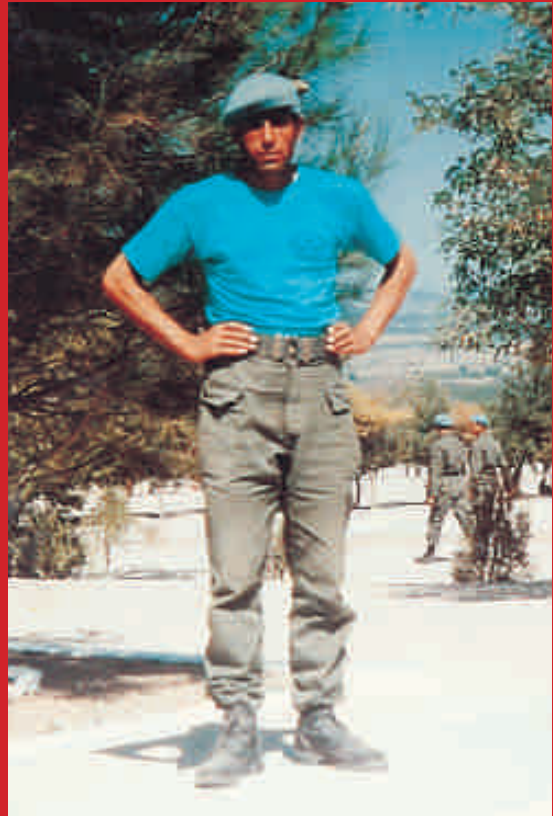
Ekmek tandırından komşusuyla ekmek yaparken Fatma anneyi bir şey söylemeden şubeye götürürler ve acı haberi öğrenir. Bayılmadan önce ise duyduklarıdır onu asıl gururlandıran: “Ne mutlu size ki bir şehit annesisiniz. Oğlunuzla ne kadar övünseniz azdır.”

Ramazan Tüfekçi ve niceleri! Sizler Allah nazarında ölü olmadığınız gibi bizim nazarımızda da ölü değilsiniz. Çünkü sizler şehit mertebesi kadar yüce bir mertebenin sahip-lerisiniz ve Allah’ın sevgili kullarısınız. Ne mutlu şehit ailelerimize! Ne mutlu acılarınızla dağlanan yüreklere!

Ramazan Tüfekçi “2000 EVLER ÇOCUK PARKI”nda yaşıyor

Biz röportajımızı yapıp çıkarken Fatma anne şu mısralarla yine ağlıyordu:

Adım adım koşamadım
Karlı dağlar aşamadım
Ben askerime kavuşamadım...

TAHSİN YALÇIN

*Küçükten mi gittin kardeşim askere
Komutanların vermedi mi sana tezkere
Gurbetlik zormuş dayanamadım
Ayrılık zormuş uyanamadım
Gurbetin suyu soğuk olur
Sohumları büyük olur kardeşim*

Bir Aralık 1965 tarihinde bir çift göz aralanmıştı Kurugöl'de masumca... Annesi Hatice Yalçın oğlu ile gurur duyacağı günleri yüreğinden geçiriyordu. Babası Şahin Yalçın ise 'candan oğlum' diyeceği günleri...

Tahsin Yalçın öğrenimini Kurugöl İlköğretim okulunda tamamladı. Geleceğini ise kendi elleri ile çizmiş, içindeki sese kulak vermişti. Bekardı Tahsin Yalçın, çiftçi idi, sevecen, cana yakın, olgun, dürüst ve iyilikseverdi. Arkadaşları ile vakit geçirmek, onlar ile oturup sohbet etmek hayatta en zevk aldığı şeylerden birisiydi. Sevmediği pek fazla bir şey yoktu. Çünkü yüreği ile yaklaşıyordu her şeye, herkese. Klasik giyinmekten hoşlanırdı. Ailesi, akrabaları ve arkadaşları hayatta en çok sevdiği kişilerdi. Hayatında vazgeçemediği, ödün vermek istemediği iki şey vardı: Okumak ve futbol. Fakat Tahsin Yalçın, daha küçük yaşlarda sevdiği insanı, babasını kaybetti.

Nihayet en önemli borçlarından olan vatan borcunu ödeyebilmek için çağrılmıştı Tunceli Karakolu'na... Burada onu arkadaşının silahından çıkacak olan bir kaza kurşunu beklemektedir. Rahmana ablası şu mısraları dizdi ardından:

*Küçükten mi gittin kardeşim askere
Komutanların vermedi mi sana tezkere
Gurbetlik zormuş dayanamadım
Ayrılık zormuş uyanamadım
Gurbetin suyu soğuk olur
Sohumları büyük olur kardeşim*

Ailesi onun aşağıdaki satırlarıyla teselli buldu.

"Çok kıymetli anneciğim. Nasılsın? İyi misin? Daima neşeli günler geçirmenizi bizleri yaratan yüce Mevla"dan dilerim. Sen de beni, oğlun Tahsin'i soracak olursan hamd olsun canım sağdır. Anneciğim seni çok özliyorum.Ama Şubat'ın 22'sine köye varacağım.Buralar çok soğuk. Herkese selam eder,ellerinden öperim.Şimdilik satırlarıma son verirken Zekai kardeşime de selam eder,hasretle ellerinden öperim."

22\12\1985 Pazar

“Buradan Rahmana bacıma selam eder, ellerinden öperim. Sezai ağabeyime, Latife bacıma, Sabriye ve Sevim yengeme, Şakir’e, Tülay’a, Leman’a, Hüseyin’e, Şenay’a, Sultan’a, Pınar’a selam eder, hasretle gözlerinden öperim. Orada yaramaz bir havadis varsa yaz, bildir Zekai kardeşim. Burada yok. Tekrar selam eder, ellerinden öperim.”

09\03\1986 Pazar

Tahsin YALÇIN içinden akan sevgi yağmurlarını böyle dindiriyordu. Yazarak bir nevi yüreğinden taşan selleri durduruyordu.

Yüreğinden geçen bütün sevgi mısralarını unutmadan yine yüklemişti gönül sayfasına. Bu sefer sevdiğini kurşunlamıştı sessiz haykırırları... Sadece ona dileniyordu kalbi...

“Jandarma olanın bileği bükülmez
Kurşun girse kanı dökülmez
Zalim Kütahya’nın kahri çekilmez
Ağlama sevgilim bir gün dönerim

İsterdim seninle baş başa kalmak
Ellerini avcumun içine almak
Göğsüne yaslanıp uykuya dalmak
Ağlama sevgilim bir gün dönerim

“Elleri cebinde dolaşan kaderine küsmüş hali perişan, vatan için savaştan bir jandarma görürsen beni hatırla sevgilim.”

Tahsin Yalçın 07.04.1986’da arkadaşları ile birlikte görevde idi. Onu bir tas alması için karşı tarafa gönderdiler. Belki de kaderi onu oraya davet ediyordu. Ve arkasından gelen kurşunlar... Arkadaşları tüfeklerini çatarken, birden tüfek patlamış ve kaza ile Tahsin Yalçın ebedi hayata intikal etmişti.

Sevdiklerinin gönlünde ise kocaman bir hasret seli olmuştur. Hatice anne gönlü yavrusunun özlemi ile yanıp kavrulurken oğluna kavuşacağı günlerin bitip tükenmesini istiyordu. Ama ne çare ki 07.04.1986, o önemli günün sabah ezanı idi, Hatice Anne’yi uyandıran. Dönüp baktığındaysa gördüğü yeleğindeki bir delik. Bu deliği kokladığındaysa oğlunun şehit edildiği topraklardan kopup gelen barut kokuları...

Şehit’in son sözleriydi. Annesine ve sevdiklerine yadigâr kalan:

“Bitti anneciğim, onuncu ayın yirmi ikisinde geliyorum.”

Eğer yaşasaydı Tahsin Yalçın hayatının baharında nasipse sevdalısına kavuşmuş, çoluk çocuğa karışmış, anne ve babasına en büyük sevinç kaynağı olan torun sevgisini yaşatmış 38 yaşında bir yiğit olacaktı.

Sen rahat uyu Tahsin Yalçın. Birçok unutulmayan yüreklerin atışına sebep sensin. Sayende gözler daha aydınlık görüyor, gönüller de hasretin olsa da...

“RUHUN ŞAD OLSUN”

MUSTAFA YILMAZ

*Cehennem olsa gelen bağrımızda söndürürüz
Bir yol ki Hak yoldur dönme bilmeyiz yürürüz.
Düşer mi tek taşı senden harimi namusun,
Meğer ki harbe giren son nefer şehit olsun.*

M. Akif Ersoy

Aralık ayının 10'u yıl 1994... Yiğit Mustafa ve bir grup asker Boru Komando Tugayına giderken Tunceli'nin Hozat ilçesinde bir çatışma zuhur ediyor ve zalim PKK'nın kahpe kurşunlarına hedef olup şahadetle kucaklaşıyorlar.

Tezkeresine 20 gün vardı Mustafa'nın. Yumuşak huylu, anlayışlı, düşünerek hareket etmeyi seven; dürüstlük, açık sözlülük ve alçak gönüllülüğten ödün vermeyen yiğitlerimizden bir yiğitti Mustafa. Hırstan, iki yüzlülüğten, haset ve yalandan nefret ederdi. Genelde klasik giyinir ve kendisine özen gösterirdi. Hayatta en çok annesi Elmas Hanımı, babası Hasan Beyi severdi. Çevreye faydalı olmak, mutlu ve geniş bir yuva kurmak hayallerinin vazgeçilmeziydi. Her Anadolu genci gibi arabesk dinlemeyi ve "az genç" gibi kitap okumayı severdi. Tepside börek ve baklavaya hiç hayır demezdi. Yedi kardeştiler. Gülfer, Hatice, Muammer, Sami, Mustafa, Perihan, Özlem. Yiğidimiz dördüncü çocuktuktu. Baba mesleği tarla mühendisiydi Mustafa. Mustafa "Vatan sağ olsun!" diyerek gözlerini hayata yumarken, babası felçli yaşamaya mahkûm oldu.

Kolay değildi. 73'te Kozaklı'nın Küçükyağlı Köyü'nde doğmuştu ve tanıyan herkesin sevgisini kazanmıştı. Annesi ve babası: "Hayatta bu kadar yıkıcı haber almadık."; kardeşleri: "Ciğerimiz yansa da Vatan Sağ olsun."; dostları: "Çok iyi bir insandı, üzülme-
yin emin ki şimdi çok rahat." diyorlardı. Bizde aynı teslimiyetle onlara eşlik ediyoruz. "VATAN SAĞ OLSUN!"

Mustafa ve Mustafa yürekliyle yazılmış şu şiiri de onlara ithaf ediyoruz.

*"Cehennem olsa gelen bağrımızda söndürürüz
Bir yol ki Hak yoldur dönme bilmeyiz yürürüz.
Düşer mi tek taşı senden harimi namusun,
Meğer ki harbe giren son nefer şehit olsun.
Şu karşımızdaki mahşer kudursa çıldırsa,
Denizler ordu, bulutlar donanma yağdırsa,
Değil mi sinede birdir vuran yürek yılmaz.
Cihan yıkılsa emin ol bu cephe sarsılmaz."*

Mehmet Akif Ersoy

ONLARDAN KALANLAR

Allah Bismillah
Amin.

Succinyladenosylsuccinyl-CoA - 4.5

ADRES: AL PES. E.E. 14 BELL

20 cc beigeben

۱۰۰

Hickory

Sözlerini Bismillahirrahmanirrahim diye başlıyor

Soyit Anamizim

[illegible]

George Henry Davis, Jr. and his family

4441. *Trichomyces* ~~*Trichomyces*~~

SEL GIBİ...

Anarigim

Sayın çok kıymetli anarigim Nasil

Siniz iyisiniz iyisi olana, yuce allaktan dilerim her cok
iyi beni menah etmeyin ana beni menah etme benim tek
dusunmem Senin anan beni hic dusunme sen iyi ha
kandine basan mektuplar gce gele bitir bu yzden ki beni
dusunme Akim nasil ymi hasan amaf pinar Buzlerin
galerinden dperim yengemede Selam ederim
Hasani cok diledim hasanda beni senayyama bittir
Selam eder ellerinden dperim beni Senanbira Selam
ederim Buralarda yz havasi var cok sicak kzye
ne var ne yok bana ~~gizli~~ yazim Anne anxbibye
abbemimye selam eder ellerinden dperim teledonda
her sey konusulamyg insan nede olsa gektirip
Buzamaa kadar Seni dsmistim Beni bagista anarigim
gurbete gtimiz bir insan gurbete gdtirce ~~benim~~
anq satin kendine iyi bak satin ~~ingil~~ coliang
Beni swijorson kendine iyi bak Vah ~~su~~ su ~~galer~~
aklana bir sey gelmpir ~~at~~ hacibrl ~~galer~~ yeni
celsin oglu enin ce faydası var ~~buran~~ ~~galer~~mez
atyr bulduk hacibrl nabanla ~~enun~~ Selam
akim beni ontanysa ~~irak~~teyinda bir gun ~~fer~~ ~~galer~~
gilde gattim Sali gnu ~~hen~~olantda vanduk ~~enun~~
deluyms okşam belide beni ~~fer~~ ~~galer~~ atobuz

Şiir

Ağlama Anam

Bayram Sabahı kalktığında

çay kahvaltısı yaptığında

Kapısı açıp baktığında

oğlum yok diye ağlama anam

es dedin geçtiğinde

seben kotayın döktüğünde

Bayramı kutladığında

oğlum yok diye ağlama Anam

Bakıp daki elbisemi ~~değer~~

Durandaki foto resmini

O damdaki baş yatağımı

Batıpta ağlama anam

Elinde ota gelmezliğini

Bayramınız mübarek olsun demezliğini

Mübarek elini ~~görmeyi~~

oğlum yok diye ağlama anam

~~ne yok yazmamazlık yapmadın unuttuğum seker~~

ADRES: As. pos E.E 14.Bölük

30900 piriçeken

Gökçe
Hakkı

16 Ocak - 1896

Selamun Relyetün Pazar

Baba nasılsın iyimisin selam eder Allahından
öperim. Baba sağol beni burada kurtuluşta
birakmıyorsun. Para istediğin zaman gön dardır
sun sağol Allah razı olsun Annem nasıl iyimi
sağlığı falan nasıl iyimi. Yaim, Yengeri, Atımat nasıl
iyimi bol bol selam söyle. Bilsen hastahane deymiş
iyimi her hangi bir durum xımı gözle iyileşiyormu
kandana iyilerden sağolmuş buldu deliyormu
derdi fide. İyi sağolmuş. Arayan coran olursa
bol bol selam söyleyin iyimiy deyin. Günlük iş bir
keilde geçiyor. Bu hafta bızın alayın denetlemesi
vardı. a gözden biraz sıkı eğitim gürdük. Bu hastadan
sonra biraz daha rahat oluuz. Her hafta 2100 m.
koşumuz, 24 saatlik istirahatımız (dağlarda operasyon)
ben M63 cüyüm M63 ihtisas eğitimini vur. Günlük
miz dolu dolu geçiyor. İy yazdığım 3. mektup
hala bir mektubumuzdu alamadım. Allahın baba
gözüle bizi koruydu. İy sağolmuş. İy sağolmuş.
Mayda en az 150-200 kişi Neuşehirli. İki tane
samimi arkadaşında buraya yalnız başka belediye.
Birisi eski kayacamış imamının oğlu ilk okul
arkadaşım birisi de otuz aştas ilk okulu üstünde
oturan tahir diye bir arkadaş, annem tunir aştanın
ablası annemin öğrencisi, künin kuzu hocası kaçırmış.
Müşahatları onlarla buluşup konuşuyoruz geziyoruz. Öylece
günler geçiyor. Bana bol bol dua edin. Dualarınıza
ihtiyaçım var. Ben hiç düşünmeyin beşgök iyimim.
yemektir güzel ay. İy sağolmuş. İy sağolmuş. İy sağolmuş.
alayım ayrıca her bölgenin kantini ar oradan
bir şeyler alıyoruz. Kendine iyi bakın ayrıca bitserene
de iyi bakın ve çok dikkat edin.

Fatırahastaki sol taraftaki okuyan kuzu hocası kaçıran
ortadalede eski kayacamış imamının, simlikt. Ağıl
belediye başkanının oğlu. Bol bol selamlar hoşça kalın.

17-07-1936
Gaf sam b n

Gök kuyumcu ve değerli Bingöl
Atlesi önce selam eder büyüklerin ellerinden
küçüklerin gözlerinden öperim. Nasırsınız
iyimisiniz iyi olunuz, Cenabı Allah'tan niyaz
ederim. Ben sadece oğlunuz ben gök iyim
Beni düşünmenize hi gerek yok siz kendinize
iyi bakın. Geçenlerle bir tane başarı bel-
siyle çarşıluk diplomasını gönderdim, diğer-
le beraber bu gönderdiklerimde iyi muar-
faza edim için lütfen suarda bolli de-
am için verildi zaman geleceğim. İnsan-
cam sıkılıyor gün geçtikçe kızandı bula-
Allahım sabır verir, yardım eder. Yasin
mektup atmıştım cezaevine, mektup geri geldi
çaylayın bana tekrar mektup atın, evlerimin
adresini bilmediğim için ben mektup atamıyorum.
Dünürada mektup atıydim herhangi bir cevap
gelmedi. Bana Nevşehir ve turistik yerlerin özel
kart postallarından gönderin. Babamın, Annemin, el-
den öperim, balsemin gözlerinden öperim. Anne
yengeme bol bol selam söyleyin. Ahnemin güz-
deride benim için daya dayı dyan. Halan-
glade selam söyleyin. Allah'a emanet olun.

Hosşakaten.

Mekli gariyerim diye kizmayin
İsterseniz hiç mektup yazmayin
Eger istersen mezarımı kizmayin
Bana bir mektubu gelme görürüz

Sizlere karşı suçum var mı bilsen
Şu fani dünyada ağlarım yitirmen
Belki de istersen size danışmam.
K... bir selamı gelme görürüz

Hareketiniz bğrımı gördüğümü deşiyor
İnanın bu gözler sizleri ağlıyor
Benim suçum ne, hareketle söyletiyor
Gana bir mektubu gelme görürüz.

Olur bir gün satılmada istersen
Nikahla gas tutmayız.
Biraz toprağında rahat rızide yatayız
Bedenden kamandemo çıkarmayız
Ölün benin gururumdur
Ölün kefenim olacak
Bosından neyi verene çıkarmayın
O benim zannım şerefin olacak.
Ağrımdan katllarımı çıkarmayın
~~O benim zannım şerefin olacak~~
Otur nice yollar asacak
Şart olursanız surat kaprısından geçecek
İkimden tuttuğımı olmayın
O benim mezarıma sembol olacak
İzmen kanını silmeye
İffetle hırsı sarılacak
İzenden kor kışını çıkarmayın
O benim maddiyam olacak.

Anonsun biraz yavaş okumayın, şifir lerinde şifirlerin arasında
Ayrıca şifirler okunurken şifir şifirlerinde seslendirilmesini rica ed
Arkadaşlarımızın tavsiyesi üzerine size kaset dağıttıyım. Şifirlerde
teşekkürler.

II-7-1996

Rezene

Mehmet Kardeşim özen

Önce salama adı gâlelerinden öperim. Nasrın
iyi olmasın. Cema' Ellahitan ayağı alırım. Gâlelerin
nasıl geçiyor mu var yok oralarında turist bolmu
bu sene. Bir lütfen ve bir tane de kurdun mektup
altım. alırmı bu üçüncü mektubun geldim ve
ave telefon açmamıştım. ~~Çok~~ 2 gün önce telefon
açtım anemimin durumu iyileşmiş ve avıgalemiş kurdun
kayınca bakayım sen telefon açmıyordun inen mektup
yazmaya dahi vaktim yok burada az bir vakt
bulup yazıyorsam neyse her var kurdun buralardan
Saracak olursan ~~sen~~ sen anlı. bu kurdun
yazıyorsun arda bu işler sırayla senle gelecektir
arda kurdun buralara dursun istersen

Kardesim para parasiz, nasil para para biiktire-
bildim. Bu kista kalmay, duziyiyorcasina yene
kayu aliyorcasina. Sen orda denize girersen
Biz saki giremeyecegi bizinde buda yuzme havuzu
Var bingun kade nitbeliler girigorda ama bu gun
bizde sarfist ydu ve bu gun bizde gicik
tabiki ornlardaki yuzme havuzlari tutmasada
yuzme havuza sta. Sasa bir taze rasim
yandayim. an orda sicaltan yariyorcundur
belki bu rasime ki ikari gorunce sevinlersin
Bumde mektubuna son veriken tekim seher
eder gozlerinden geyim otoldeli askadish
kol kol seherlar. 10.11.1977

Has GEN, GER

but!

01.12.1996
CUMA

Sayın Çok Kıymetli Babacığım
Önce Selam eder ellerinizden geçen Rabbime Gecmeye
selam eder ellerinizden geçen Mevlamı yeminize
iş olmanızı Cenabı Allah'tan rica ederim Sizde
Benden samimiyetle olursanız Allah sizde Cennet suşu
Bizi melek etmeye her işi şu anda dört saat
niyet ~~bu~~ tutuyor ordan sonra geliyor şu anda
fazla bir iş bir melek bir melek bir melek
çalışır ama idare ediyor Melek diyor idare ediyor
telefon açmıyorum çünkü bir yajma bekliyor
sana yazıyorsun bular melek otel sızın gidi
kuranda sızın vurus Kuranda açılıyor artı melek
kapanıyor o anlar size olmasın yani bir atlettin
Allahın emriyle Askerlik biter bir ayda orden teris
Vurmuş seneye yitirdiğinde avdaga Bu ay melek aldan
4 aylık para sızın get melek etme
Buradan bu kadar melek atıyor dedikleri kadar
korkmayın Anıma söyle üzülmeyin
Tebrik hepimize Ayri selam eder ellerinizden
geçen Hacı GENCER İdris

4.3.120. SNR.TB.KCM
17 Ağrı BL-SC700
Köprü ÇUKURCA

HAKKARI

Ne güzel şu Zile
Her kimsenin mutlu
Uzun bir geceden sonra
Sıcak yatağına dönmek ne güzel

Böylece sıcak
Bir kadeh kâğıtın altında
Bakanda ocelleri aynı ne güzel

İşte bu dünya
Pekli kâğıtın altında bakılır
Bütün dünya aynı kâğıtın altında
İki kâğıtın altında ne güzel

Uzun bir kâğıtın altında, Anı
Uzun bir kâğıtın altında, Anı
Uzun bir kâğıtın altında, Anı
Uzun bir kâğıtın altında, Anı

Bu her gece bir uykuya dalar
Bu her gece bir uykuya dalar
Bu her gece bir uykuya dalar
Bu her gece bir uykuya dalar

Uzun bir kâğıtın altında, Anı
Uzun bir kâğıtın altında, Anı
Uzun bir kâğıtın altında, Anı
Uzun bir kâğıtın altında, Anı

İki kâğıtın altında, Anı
İki kâğıtın altında, Anı
İki kâğıtın altında, Anı
İki kâğıtın altında, Anı

Kâğıtın altında, Anı
Kâğıtın altında, Anı
Kâğıtın altında, Anı
Kâğıtın altında, Anı

Bu her gece bir uykuya dalar
Bu her gece bir uykuya dalar
Bu her gece bir uykuya dalar
Bu her gece bir uykuya dalar

Bu her gece bir uykuya dalar
Bu her gece bir uykuya dalar
Bu her gece bir uykuya dalar
Bu her gece bir uykuya dalar

Her gece bir uykuya dalar
Her gece bir uykuya dalar
Her gece bir uykuya dalar
Her gece bir uykuya dalar

İki kâğıtın altında, Anı
İki kâğıtın altında, Anı
İki kâğıtın altında, Anı
İki kâğıtın altında, Anı

İki kâğıtın altında, Anı

Uzun bir kâğıtın altında, Anı
Uzun bir kâğıtın altında, Anı
Uzun bir kâğıtın altında, Anı
Uzun bir kâğıtın altında, Anı

Bu her gece bir uykuya dalar
Bu her gece bir uykuya dalar
Bu her gece bir uykuya dalar
Bu her gece bir uykuya dalar

Ahmet Tokdemir

[illegible]

Canlımdan çok sevdiğim dedeciğim, bobanneciğim,
amcaeciğim ve yengeciğim bizzat geçen bayramınızı kutlar
hepinizin ellerinden öperim. Ayrıca yeğenim Yusufunda gözlerin
den öperim. Beni burada merak etmeyin ben burada
çok rahatım. Sizi her yerde sağlık ve rahat olmanızı dilerim.
Fazla amca bana mektup yazarak isterseniz lütfen yusufun
fotoğrafından gönderiniz ben yeğenlerimi burada
çok özleyorum. Tekrar hepinizin bayramlarını kutlayan
vedo ellerinizden öpüyorum. Sileri unutmuyorum.
Aydede Komando Er Serkan Tosun.

AYYAM

Alemlik günü geldi çıktı
Anamın gözü yaşlı oldu
Ezildi bu dünyayla
Uzuna eren öbür zaman, Mahmur oldu

Anne neler eleri eleri dümür oldu
Sığırmı bari bu yaza sığındı
Dün kışkırttı bugün aşkını
Uzuna eren bu dünya dümür oldu

Bari kışkırttı sen büyüdün
Her dümür her sendin
Zar gününde destek oldun
Uzuna eren bu dünya dümür oldu

Sırtı her aşkını yaladı dümür
Her dümür her sendin
Zar gününde destek oldun
Uzuna eren bu dünya dümür oldu

Zar gününde destek oldun
Uzuna eren bu dünya dümür oldu
Zar gününde destek oldun
Uzuna eren bu dünya dümür oldu

Seri
Zavallim Kerdin V

Sani duduingerum 3ro bign
 Alimululu san hayalimdeli san
 Sane babayurum 3a beligam
 Sane samani gamair istigam
 Tolefen karundadungur ama afirer
 Seri duduinger kerdin 3a ~~afirer~~
 Hayalim de dugh seri yamdelan
 Maktululu bayragun atabamman
 Bura unna 3ro 3a kerdin
 Serdijiman sugilm sin 3ro
 Bugun telefer amman
 Alimudan bivan cikmadan
 Sani hayalim bayradin
 Seri unnam sugilm sinin

Pakekon		
Mas 1 23 de alimululu		1 2 3
Kerdin 3ro bayragun		1 2 3
Rina bu bir gerdak idia	□	1 2 3
Sani 3a hayalim kerdin bayragun		1 2 3
Gumadan bura 3ro 3a 3a 3a 3a		1 2 3
Gumadan 3a 3a 3a 3a 3a		1 2 3
Rada 3ro bayragun kerdin 3a 3a		1 2 3
Kerdin 23 de alimululu		1 2 3
3ro 3a 3a 3a 3a 3a		1 2 3 3
Sugilmun gerdak 3ro 3a 3a		1 2 3 3
3a 3a 3a 3a 3a 3a 3a		1 2 3 3
3ro 3a 3a 3a 3a 3a 3a		1 2 3 3
Oslun hayalim bayragun bign 3a 3a		1 2 3 3
3ro 3a 3a 3a 3a 3a 3a		1 2 3 3
3ro 3a 3a 3a 3a 3a 3a		1 2 3 3

22/12/1985
pazar

Sayın Gök Lügneti
Anneciğin Naatın
iyimisin dögme iyi ve
neşeli gözler geçirmeni
Bicleri yuratan yüre
mevladan diletim
Senden öğün Taksim
den soracak olursan
Ham olsun canım
sağdır Anneciğin Seni
çok özleyorum ama
subahın 22 siinde dukm
var kbye vancapım
Buradan çok sağıp
Burada taksim salam
Eder Ellerinden öperim
panamı karayınarlı intipabo
Verdim izur izur alıp
yiyorum Beni he harka
yoklayor Sinedilik çok
iyiye salımların
son verin ke salam
Eder Hasretle Ellerinde
öperim Burada Zekay
kardeşime salam eder
Hasretle Ellerinden
öperim

CEVİR

Burada Rahmana
Babama salam eder
Ellerinden öperim
Burada Sazayi apıyım
salam Eder Ellerinden
öperim Burada Latife
Babama salam Eder
Ellerinden öperim
Burada Sabiye ve
sevim yengeme salam
Eder Ellerinden öperim
Burada Fatime ve Sülaya
ve Leman ve üreyine
ve Zekaya Sultanapınara
salam ederim aynı
ayrı gözlerinden
Hasretle öperim
Burada Zekayi kardeşim
yaramaz bir havadis
varsa yaz bildir
Burada yaramaz hava
dis yok tekror salam
Eder Ellerinden
öperim

Kynelli ve Gök Değeri
 Anıların mehtabına baylanadın
 İstirahet bulup bildiğin duvar
 Salıncakları sunan filizlerle
 Elleriyle eğilen Barada ağaca
 Zehni kurtuluşu selam eder
 Elleriyle Harurda Elleriyle eğilen
 Barada ağaca sakınan kasırcı
 Selam eder Elleriyle eğilen
 Barada Gök kuyumculu kalite
 Barada Selam eder Elleriyle
 Eğilen Barada Harurda
 Kuyumculu Selam eder Elleriyle
 Harurda eğilen Barada Barada
 ağaca Tanga ve Salıncaklı pınar
 eği eği Selam eder eği
 Eğilimden Harurda Eğilen

YVIR

Barada ağaca Gök Kynelli
 Sırtı kurtuluşu selam eder
 Harurda Harurda sunan mehtabın
 Harurda; evsahil ellere selam
 Selam eder Elleriyle eğilen
 Barada ağaca Sırtı kurtuluşu
 Selam eder mehtabın elli
 Barada ağaca Sırtı kurtuluşu
 Harurda Barada ağaca Sırtı
 Selam eder Sırtı mehtabın
 Harurda Harurda Kallan
 Barada ağaca Tanga Tanga
 Selam eder eği eği Kynelli
 Eğilen Barada Eğilen selam
 eder Eğilimden Harurda Eğilen
 Barada ağaca mehtabın
 Harurda Harurda
 Kynelli selam eder Elleriyle
 Eğilen

T. C.
K. K. K.
DAĞ VE KOMANDO TUGAYI VE GÜVENLİK KOMUTANLIĞI
HAKKARI

PER : 3059-648-967

20 TEMMUZ 1996

KONU : Madalyon Beratı

SAVİN BİNGÖL AİLESİNE

Türkiye Cumhuriyeti Devleti ve Milletimizin bölünmez bütünlüğüne kasteden düşmanların amaçları olan vatan'ın hâlâ hâlâ terör örgütüne karşı kahramanca mücadele veren HAKKARI Dağ ve Komd.Tug.K.hg emrinde görev yapan J.Komd.Önb.Selim BİNGÖL kendisine verilen her türlü görevi Vatan ve Millet aşkıyla Türk Askerine yaradığı üstün bir cesaret ve özeni ile yerine getirmiş. 20 TEMMUZ 1996 tarihinde ÇUKURCA-ÇİLEKLİ TEPE bölgesinde hâlâ terör örgütü mensupları ile gürültü silahlı çatışma sırasında rahatsız olan ŞEHİDET merzbesine atılmıştır.

Türk Vatanı ve Asil Milleti için üstün bir sorumluluk anlayışı içinde hizmet eden, silah arkadaşlarıyla birlikte cengasetliğini en güzel örneklerini veren, çok zor tabiat ve arazi şartlarında görevini yerine getirme azim ve kararlılığı göstererek birgünün başarısına büyük katkılar sağlayan J.Komd.Önb.Selim BİNGÖL'ün bu davranışını Komutanları ve silah arkadaşları tarafından takdirle karşılanmış ve tarafından Dağ ve Komd.Tug.K.hg "MADALYONU" ile taktir edilmiştir.

Üstün vasıflarıyla Dağ ve Komd.Tug.K.hg "MADALYONU" na layık görülen şehidimizin madalyonunu kutsal bir anı olarak size teslim eder, saygılar sunarım.

M. Tuncay KAYALINCU
Tuğgeneral
Dağ ve Komd.Tug.K.

MADALYON BERAT NO: 646
J. Komd. Önb. Selim BİNGÖL,
Ahmet oğlu, 1975 doğumlu
HAKKARI J. Komd. Tug. K. hğ
ÇUKURCA

**T.C.
DEVLET ÖVÜNÇ MADALYASI
BERATI**

BERAT NO: 6401

Sayın J. Er Musa ÖZDEMİR

Üstün Görev Anlayışı İçinde Feragat, Fedakârlık, Başarı ve Yararlık Dolu Çalışmalarıyla Türkiye Cumhuriyeti ve Türk Milleti Adına Haklı Gurur Kaynağı Olmasından Dolayı, Devlet Madalya ve Nişanları Yönetmeliğinin 5/B Maddesine Göre Devlet Övünç Madalyası ile Taltif Edilmiştir.

Süleyman DEMİREL
CUMHURBAŞKANI

T.C.

6. K.

KOMANDO TIBUR

KOMUTANLIĞI

KOMANDO BÖLGE

KOMUTANLIĞI

ÇUKURCA

Per.: 473-1-36/3L
Konu: Taktir.

03-Şubat-1998

TAKDİRNAME

J. Komd. Alb. Selim Bingöl
(1375/4)

1. Türkiye Cumhuriyeti Devleti ve Büyük Milletimizin bütünlüğüne kasteden düşmanların mağnisi olan Bölge Terör örgütüne karşı kahramanca mücadele veren Halkkari J. Komd. T.b. 2. J. Komd. BL K. lığı (ÇUKURCA) emrinde görev yapmaktasınız. 2. Göreve başladığınız günden bugüne kadar sizlerle çıkmış olduğumuz Operasyonlarda üstün performans ve başarı gösterdiğiniz görevinizi zaman ve mekân mevkumu göstermek için üstün gayret ve azveri ile yerine getirdiğiniz memnuniyetle müşade ettim. 3. Sizi emsalleriniz ve astlarınıza örnek taptı olan bu davranışlarınızdan dolayı taktir eder, başarılı çalışmalarınıza devamını dilerim.

Şahmettin ÖZDEMİR
J. Üstüm
2. J. Komd. BL K.

**“Allah yolunda
öldürölenlere
‘ölüler’ demeyin,
zira onlar ‘diridir’ler.
Fakat siz farkında değilsiniz.”**

(Bakara Suresi, Ayet: 154)

VATAN SAĞOLSUN

Geliyordu karalara bürünmüş düşman,
Vermiyordu Mehmetçiğim hainlere aman.
Çanakkale’de savaş çanını çalan,
Belki İngiliz, belki Hindu, belki Yunan...

O gün, kanın farkı kalmamıştı sudan,
Mehmetçikte eser yoktu korkudan.
Onların alın teri olmuştu vatan,
Şüphesiz yardım eksilmiyordu Mevlâdan.

Kesilmişti sesler, bulanmıştı gökyüzü,
Ne ağladı ne de güldü anaların yüzü.
Hâlâ sönmemişti yüreklerin közü.
“Vatan Sağ olsun!” idi şehidimin son sözü.

ORHAN BABAOĞLU
(10-A)

ÇANAKKALE ŞEHİTLERİ İÇİN

Vurulup tertemiz alından uzanmış yatıyor,
Bir hilal uğruna Yarap ne güneşler batıyor!
Ey bu topraklar için toprağa düşmüş asker,
Gökten cedit inerek öpse o pak alnı değer.
Ne büyüksün ki kanın kurtarıyor Tevhidi,
Bedr'in aslanları ancak bu kadar şanlı idi.
Sana dar gelmeyecek makberi kimler kazsın,
"Gömelim gel seni tarihe" desem sığmazsın.
Herçümere ettiğin edvara da yetmez o kütap
Seni ancak ebediyetler eder istiaf.
"Bu taşındır" diyerek Kabe'yi diksem başına,
Ruhumun vahyini duysam da geçirsem tagma.
Sonra gök kubbeyi alsam da rida namıyla
Kanıyan lâhdine çeksem bütün ceramiyle;
Mor bulutlarla açık türbene çatsamda tavan
Yedi kandilli Süreyyayı uzatsam oradan
Sen bu âvizenin altında bürünmüş kanına
Uzanırken gece mehtabı getirsem yanına,
Türbedarın diye tâ fece kadar bekletsem,
Gündüzün fecr ile âvizenin lebriz etsem.
Tüllenen magribi akşamları sarsam yarana,
Yine bir şey yapabildim diyemem hâtırana...

Mehmet Akif ERSOY

BİRİNCİ DÜNYA SAVAŞI VE KURTULUŞ SAVAŞI

[illegible]

(Milli Savunma Bakanlığı'nın "Şehitlerimiz" adlı eserinden alınmıştır.)

85

86

MUSDA	adly	ILYAHIM			GUM YAK	4014	QUT, MUKJ
		1	2	3			
		27	1	101	101	101	
		28	1	101	101	101	
		29	1	101	101	101	
		30	1	101	101	101	
		31	1	101	101	101	
		32	1	101	101	101	
		33	1	101	101	101	
		34	1	101	101	101	
		35	1	101	101	101	
		36	1	101	101	101	
		37	1	101	101	101	
		38	1	101	101	101	
		39	1	101	101	101	
		40	1	101	101	101	
		41	1	101	101	101	
		42	1	101	101	101	
		43	1	101	101	101	
		44	1	101	101	101	
		45	1	101	101	101	
		46	1	101	101	101	
		47	1	101	101	101	
		48	1	101	101	101	
		49	1	101	101	101	
		50	1	101	101	101	
		51	1	101	101	101	
		52	1	101	101	101	
		53	1	101	101	101	
		54	1	101	101	101	
		55	1	101	101	101	
		56	1	101	101	101	
		57	1	101	101	101	
		58	1	101	101	101	
		59	1	101	101	101	
		60	1	101	101	101	
		61	1	101	101	101	
		62	1	101	101	101	
		63	1	101	101	101	
		64	1	101	101	101	
		65	1	101	101	101	
		66	1	101	101	101	
		67	1	101	101	101	
		68	1	101	101	101	
		69	1	101	101	101	
		70	1	101	101	101	
		71	1	101	101	101	
		72	1	101	101	101	
		73	1	101	101	101	
		74	1	101	101	101	
		75	1	101	101	101	
		76	1	101	101	101	
		77	1	101	101	101	
		78	1	101	101	101	
		79	1	101	101	101	
		80	1	101	101	101	
		81	1	101	101	101	
		82	1	101	101	101	
		83	1	101	101	101	
		84	1	101	101	101	
		85	1	101	101	101	
		86	1	101	101	101	
		87	1	101	101	101	
		88	1	101	101	101	
		89	1	101	101	101	
		90	1	101	101	101	
		91	1	101	101	101	
		92	1	101	101	101	
		93	1	101	101	101	
		94	1	101	101	101	
		95	1	101	101	101	
		96	1	101	101	101	
		97	1	101	101	101	
		98	1	101	101	101	
		99	1	101	101	101	
		100	1	101	101	101	
		101	1	101	101	101	
		102	1	101	101	101	
		103	1	101	101	101	
		104	1	101	101	101	
		105	1	101	101	101	
		106	1	101	101	101	
		107	1	101	101	101	
		108	1	101	101	101	
		109	1	101	101	101	
		110	1	101	101	101	
		111	1	101	101	101	
		112	1	101	101	101	
		113	1	101	101	101	
		114	1	101	101	101	
		115	1	101	101	101	
		116	1	101	101	101	
		117	1	101	101	101	
		118	1	101	101	101	
		119	1	101	101	101	
		120	1	101	101	101	
		121	1	101	101	101	
		122	1	101	101	101	
		123	1	101	101	101	
		124	1	101	101	101	
		125	1	101	101	101	
		126	1	101	101	101	
		127	1	101	101	101	
		128	1	101	101	101	
		129	1	101	101	101	
		130	1	101	101	101	
		131	1	101	101	101	
		132	1	101	101	101	
		133	1	101	101	101	
		134	1	101	101	101	
		135	1	101	101	101	
		136	1	101	101	101	
		137	1	101	101	101	
		138	1	101	101	101	
		139	1	101	101	101	
		140	1	101	101	101	
		141	1	101	101	101	
		142	1	101	101	101	
		143	1	101	101	101	
		144	1	101	101	101	
		145	1	101	101	101	
		146	1	101	101	101	
		147	1	101	101	101	
		148	1	101	101	101	
		149	1	101	101	101	
		150	1	101	101	101	
		151	1	101	101	101	
		152	1	101	101	101	
		153	1	101	101	101	
		154	1	101	101	101	
		155	1	101	101	101	
		156	1	101	101	101	
		157	1	101	101	101	
		158	1	101	101	101	
		159	1	101	101	101	
		160	1	101	101	101	
		161	1	101	101	101	
		162	1	101	101	101	
		163	1	101	101	101	
		164	1	101	101	101	
		165	1	101	101	101	
		166	1	101	101	101	
		167	1	101	101	101	
		168	1	101	101	101	
		169	1	101	101	101	
		170	1	101	101	101	
		171	1	101	101	101	
		172	1	101	101	101	
		173	1	101	101	101	
		174	1	101	101	101	
		175	1	101	101	101	
		176	1	101	101	101	
		177	1	101	101	101	
		178	1	101	101	101	
		179	1	101	101	101	
		180	1	101	101	101	
		181	1	101	101	101	
		182	1	101	101	101	
		183	1	101	101	101	
		184	1	101	101	101	
		185	1	101	101	101	
		186	1	101	101	101	
		187	1	101	101	101	
		188	1	101	101	101	
		189	1	101	101	101	
		190	1	101	101	101	
		191	1	101	101	101	
		192	1	101	101	101	
		193	1	101	101	101	
		194	1	101	101	101	
		195	1	101	101	101	
		196	1	101	101	101	
		197	1	101	101	101	
		198	1	101	101	101	
		199	1	101	101	101	
		200	1	101	101	101	

88

90

BİREY	KİMYA	A YILI			DİN VAKFI	MÜDÜR	DİN MÜDÜRÜ
		A	Y	İ			
		21	2	1911	TEVHİDİYE CEMİYETİ		
		22	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		23	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		24	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		25	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		26	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		27	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		28	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		29	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		30	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		31	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		32	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		33	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		34	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		35	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		36	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		37	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		38	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		39	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		40	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		41	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		42	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		43	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		44	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		45	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		46	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		47	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		48	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		49	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		50	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		51	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		52	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		53	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		54	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		55	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		56	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		57	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		58	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		59	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		60	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		61	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		62	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		63	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		64	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		65	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		66	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		67	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		68	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		69	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		70	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		71	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		72	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		73	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		74	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		75	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		76	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		77	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		78	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		79	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		80	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		81	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		82	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		83	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		84	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		85	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		86	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		87	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		88	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		89	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		90	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		91	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		92	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		93	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		94	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		95	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		96	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		97	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		98	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		99	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		
		100	2	1911	İSMAİLİYE CEMİYETİ		

96

100

SIRNO	KOV	SIRNO			DOW JANI	KIZI	HESLIMLIK
		NO	NO	NO			
MIRKIZ	KIZILKAYI	5	2	1919	MIRKIZI TEFK HAKKI	CHLOP	
		11	7	1916	ELFIRKA SHIRVIK BOLTO	CHLOP	
		3	11	1917	BAFTAHORU DE	CHLOP	
		10	4	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		19	9	1919	TERKETE BA	CHLOP	
MIRKIZ	BOVALI	10	1	1919	LARZAN BASTAHORU	CHLOP	
		8	7	1919	SHAL GARDIN AGAR BOLDORU I SEVYAR BAST	CHLOP	
		12	4	1922	TERYANGAPU, CHYLLIGI	CHLOP	
MIRKIZ	KARAY	18	7	1919	MIRKIZI HAKKI	CHLOP	
MIRKIZ	CHOLKUN	15	4	1919	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		8	4	1922	BOLAL TASHIRI AGAR BOLDORU	CHLOP	
		11	3	1917	KIRKENTLI BOLDORU BOLDORU	CHLOP	
		13	4	1919		CHLOP	
MIRKIZ	KARACORU	12	4	1919	KIRKENTLI BOLDORU	CHLOP	
MIRKIZ	KARACORU	7	10	1917	MIRKIZI HAKKI	CHLOP	
		18	3	1919		CHLOP	
MIRKIZ	KARAY	8	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		19	3	1919	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		20	5	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		10	7	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
MIRKIZ	CHOLKUN	17	3	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
MIRKIZ	KARAY	17	3	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
MIRKIZ	CHOLKUN	17	3	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		15	4	1919	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		16	5	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		9	4	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		4	7	1919	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		11	4	1919	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		18	7	1919	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
MIRKIZ	CHOLKUN	17	3	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		4	4	1919	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		10	5	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		16	3	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		17	3	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		18	3	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		7	10	1917		CHLOP	
		8	8	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		11	8	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		14	7	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		16	3	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		3	11	1919	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		8	7	1919	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		18	4	1919	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
MIRKIZ	KARACORU	17	3	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		13	4	1919	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
MIRKIZ	CHOLKUN	17	3	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		11	12	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		16	4	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
MIRKIZ	KARACORU	18	4	1919	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		18	10	1919	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		8	12	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		11	7	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		17	4	1919	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
MIRKIZ	CHOLKUN	17	3	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		4	4	1919	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		11	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		12	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		13	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		14	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		15	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		16	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		17	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		18	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		19	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		20	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		21	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		22	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		23	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		24	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		25	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		26	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		27	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		28	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		29	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		30	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		31	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		32	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		33	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		34	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		35	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		36	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		37	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		38	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		39	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		40	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		41	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		42	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		43	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		44	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		45	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		46	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		47	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		48	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		49	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		50	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		51	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		52	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		53	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		54	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		55	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		56	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		57	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		58	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		59	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		60	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		61	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		62	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		63	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		64	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		65	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		66	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		67	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		68	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		69	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		70	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		71	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		72	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		73	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		74	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		75	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		76	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		77	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		78	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		79	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		80	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		81	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		82	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		83	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		84	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		85	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		86	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		87	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		88	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		89	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		90	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		91	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		92	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		93	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		94	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		95	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		96	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		97	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		98	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		99	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	
		100	1	1917	TERYANGAPU, LIFLIGORI	CHLOP	

ÖĞRENCİLERİMİZDEN SEÇMELER

ONLAR ...

Takvimler 2005 yılının aralık ayını gösterirken şehit yıllığı çıkarmaya karar verdik. Ve düştük yollara. Yollar bizi o mübarek şehitlerimizin dünyadaki sevenlerinin evine götürdü. Elimizde kalem, kâğıda yazılması gerekenleri beklemekteydi ve kulaqlarımız şehit ailelerinin dudaklarından dökülecek sözleri... Kalem dökülen sözleri yazmaya başladı beyaz kâğıda kan rengiyle. Her şehit ailesinin anlatırken gözlerinden hasret yaşları döküldü. Şahin Kurtoğlu'nun eşi Dursun Hanım en çok altı aylık bebeğini sallanan beşikte bırakıp giden için ağladı. Ercan Ölmez'in çocukları babalarının tezkereyi aldıktan sonra şehit olmasına ağladı en çok.

Kimi aileler oğullarını parçalayan mayınlara isyan etti. Kimileri ise oğullarına kahpe kurşunları sıkarak PKK' ya... Ramazan Tüfekçi'nin annesi ağıtlar döktü oğlu için, Tahsin Yalçın'ın bacası Rahmana Hanım gibi. Musa Özdemir'in kardeşi 12 sene önce şahadet şerbetini içen ağabeyi için söyleyecek söz bulamadı. Ama resimlerini hep sakladı. Asım Gökmenin oğlu Nurullah "Babamın kanı yerde kalmayacak anne." diyerek büyüdü. Sabiha Ana oğlunun naaşını görememenin açtığı yara ile geçirdi kalan ömrünü. Ahmet Kara ve Tahsin Yalçın'ın aileleri hıçkırarak anlatırlar göz bebeklerinin kaza kurşunu ile şehit olduklarını. Musa Taşdemir'in babası oğlunun ölümünü anlatırken boğazına bir şeyler düğümlendi.

Şehit hanelerinde soğuk ve hüznü bir rüzgâr esiyordu hep. Bu rüzgâr bizi de titretti. Bu uhrevi havayı yalnız hissetmeye hakkımız olmadığını düşündük.

Ve sonunda idrak ettik ki birileri ölmezse birileri yaşayamaz. Birileri ağlamazsa birileri gülemez. Birileri yetim kalmazsa, kimse babasına doyamaz.

Şehit biyografilerini okurken bazı ifadeleri abartılı bulabilirsiniz. ... Aklınıza böyle bir şey geldiğinde lütfen O CAN'ın sizin oğlunuz, sizin eşiniz, sizin babanız olduğunu düşünün. Eminiz ki o zaman bu ifadelerin onları anlatmakta ne kadar kifayetsiz kaldığını göreceksiniz.

Onlar yaşamamız için öldüler, gülmemiz için ağladılar ve bizler babalarımıza doyabilelim, bayrağımız inmesin, ezanımız dinmesin diye ölümsüzlüğe yürüdüler.

Her kurşun yiyen şehit mütevekkil bir tavırla "Vatan Sağ olsun, devletimiz daim, dinimiz kaim olsun." dediler.

Ne mutlu onlara!..

Mehmet Berat Tural (10-B)

Tuba Özdemir (And. 10-A)

TOPRAĞA CAN VERENLER

Vatan; binlerce, canını hiçe sayan şehidimizin kanlı bayrağı, gömüldüğü topraklarsa örtündüğü gurur yorganı...

Tarih boyunca vatanımız, hep kem gözlerin altında, uğursuz emellerin gölgesinde varlığını sürdürmüştür... Kimi zaman göğsünü gere gere, imanılla sallamıştır özgürlük bayrağını göklerde. Kimi zamansa gücünü yitirmiş, onun için dökülen kanları, gözü yaşlı seyretmek zorunda kalmıştır. Ya o Mehmetçikler?... İçlerinden kopup gelen "Vatanım" çığlıkları; "Onu size bırakmam!" nidaları... Her bir adımda masumca yere dökülen kanlar ve ardında dağlanmayı bekleyen fakirane yürekler: "Oğlum, biricik evladım, vatanına, biricik yarenine kavuştu en sonunda." haykırıları. Hiç onlar unutulur mu?

Bir vatani vatan yapan, onun uğruna dökülen kanlar ve verilen başlardır. Onun için dünyalıklardan vazgeçip, ahirete daha doğrusu gerçeklere bırakmaktır her saniye atan kalbini. "Milletim rahat uyusun, rahat koysun başını yastıklara ve huzurlu yaşasın." diye kendini hiçe saymaktır, her haince atılan kurşunun önüne ve apaçık kurulan mayın tuzaklarına... Gerekirse vurulmakla kalmayıp, paramparça olabilmektir; başı bir yerde kolu bir yerde... Yüreği ise herkesin kolay kolay ulaşamayacağı şehitlik mertebesindeki basamakları adımlamaktır, hızla ve büyük bir gururla... Özgürce ve pak bir alınla selamlamaktır Türk'ünü, Türkiye'sini... "Lailaheillallah" diyerek bir çok teröristi anında yere sermek ve toprağıyla ona postunu giydirmektir. Ve vurulup şehit olduğı yüreğine ise özgürlük bayrağını dikebilmektir. "Ulubatlı Hasan" gibi delik deşik olana kadar, ay yıldızla akıtmaktır vatan hasretini, sıla özlemini...

Ey vatanım, ey bağı yanık insanları üzerinde misafir eden, kanla örtülü toprağı! Birçok şehidin üzerine, sıcacık bir yorgan olmuşken, onların başındaki taşlaraysa can verdin. Seninle nefes aldı, seni içine çektiğinde giderdi hasretini ve senin için son nefesini verdi yüreğimizde yaşayan ve yaşatılan ölümsüz isimler, seninle al rengimizi her daim yaşatmakta...

EMEL AKPINAR
(And. 10-A)

BASINIMIZDAN SEÇMELER

Nevşehir şehidine ağladı

Millî Halk Partisi (MHP) Nevşehir İlçe Başkanı Alihan Altınbaş, Nevşehir şehidine ağladı. Altınbaş, şehidin vatanı için verdiği fedakarlığına ve vatanı için verdiği mücadelesine başsağlığı diledi. Altınbaş, şehidin vatanı için verdiği mücadelesine başsağlığı diledi.

ANAP Nevşehir İlçe Başkanı Alihan Altınbaş, Nevşehir şehidine ağladı. Altınbaş, şehidin vatanı için verdiği fedakarlığına ve vatanı için verdiği mücadelesine başsağlığı diledi. Altınbaş, şehidin vatanı için verdiği mücadelesine başsağlığı diledi.

Alihan Altınbaş

● ÖZEL HABER - NEVŞEHİR

HABER

18 TEMMUZ 1990 PAZARTESİ

18

Terhisine 28 gün kala şehit düştü

■ KAYIŞI (MHA) : Çanakkale'de terhis olan ve 28 gün kala şehit düştü. Kayış, vatanı için verdiği mücadelesine başsağlığı diledi. Kayış, şehidin vatanı için verdiği mücadelesine başsağlığı diledi.

WWW.ATILAN.COM

Nevşehir şehidine ağladı

Nevşehir'in 57. şehidi Piyade Er Selim Tosun Aksoy'un şehitliğinde düzenlenen törenin ardından Tazibet mezarlığı'nda gözyaşları arasında toprağa verildi.

Nevşehir'in 57. şehidi Piyade Er Selim Tosun Aksoy'un şehitliğinde düzenlenen törenin ardından Tazibet mezarlığı'nda gözyaşları arasında toprağa verildi. Aksoy, vatanı için verdiği mücadelesine başsağlığı diledi. Aksoy, şehidin vatanı için verdiği mücadelesine başsağlığı diledi.

Alihan Altınbaş, Nevşehir şehidine ağladı. Altınbaş, şehidin vatanı için verdiği fedakarlığına ve vatanı için verdiği mücadelesine başsağlığı diledi. Altınbaş, şehidin vatanı için verdiği mücadelesine başsağlığı diledi.

Kötü beslenme ishale neden

Eğilimsiz MHA, Nevşehir'de kötü beslenme ishale neden. Kötü beslenme, vatanı için verdiği mücadelesine başsağlığı diledi. Kötü beslenme, şehidin vatanı için verdiği mücadelesine başsağlığı diledi.